

Vianews

Nr. 4, 2022

Handwritten signature

ISSN 2602 -1293, ISSN-L 2602-1293

Redactor Șef
Briana Urzică

Redactori
Alexia-Ioana Nițu
Alexandru Dula
Alexandra Popa
Alexia Florete

Design
Alexia-Ioana Nițu
Cătălina Ioana Tăslăoanu

Colaboratori
Alexandra Maria
Andreea Vasile
Andrei Mocanu
Bianca Dumitru
Cosmina Ene
Mara Belizarie
Martha Guran
Matei Cercel
Matei Cristian Bălan
Mihai Eduard Neagu
Ruxandra Ursache
Raluca Ionete
Radu Bucur
Alexia Florete
Tiberiu Mușat
Prof. Alina Boca
Prof. Corina-Elena Vinț
Prof. Iulia Sălăjanu
Prof. Lavinia Dumitrescu
Prof. Petrof Mirela
Prof. Mare Ramona

Coordonator
Prof. Lavinia Dumitrescu
Director Claudia-Emilia Anghel

Cuprins

1. Povești de viață	
Dragi boboeci, _____	2
2. Psihologie	
De ce ne afectează notele stima de sine? _____	4
„Război și Pace” dintr-o perspectivă psihanalitică _____	6
3. Artă și literatură	
În spatele lentilei _____	12
Omul _____	15
Totul despre graffiti _____	18
Ulițe și pietre _____	21
Scrierile unui licean tulburat _____	22
Poem tomnatic și pălăvrăgeală – Schimbare _____	24
D’ale condeiului _____	26
Ziua în care am îmbrățișat neproductivitatea _____	31
4. Random	
Dar dacă putem atinge cerul? _____	34
Criza poluării – și ce poți face ca să ajuți _____	36
Ce condiții ar trebui să îndeplinească mesajul didactic din perspectiva structurii și a conținutului? _____	38
Administratorul de patrimoniu _____	39
5. Mate-Info	
Povestea lui Sebastian Dobrințu _____	40
Fluturile, entropia și haosul _____	42
15 aplicații utile care o să îți facă viața mai interesantă _____	44
6. Informativă	
Despre frici și anxietate _____	48
Universului Nu-i Pasă! _____	50
Tips to better your IELTS writing paper _____	52
7. Istorie	
Importanța istoriei secolului al XX-lea _____	56
Cartea în Evul Mediu _____	61

Dragi boboeci,

Dragi boboeci,

Sau dragi elevi vianiști, indiferent de vârstă, recent cineva drag mie mi-a spus că îi plac articolele mele de jurnalist amator pentru că rezonază cu lucrurile pe care le scriu și pentru că îl fac să simtă. Deși m-a flatat enorm acest compliment, m-a luat pe deplin prin surprindere; m-am mirat, căci scopul meu nu e să scriu pentru a fi citit; scopul meu e să scriu pentru a mă elibera de toate sentimentele covârșitoare care mă cuprind. Scriu pentru a-mi clarifica gândurile, scriu ce și cum simt. Duc o luptă aici, la birou, cu hârtia și stiloul, cu cerneala și caietul; o luptă sângeroasă și dureroasă, cu multe victime colaterale: cratime, virgule, chiar cuvinte. Oh, săracele cuvinte!

Dar spusele acestei persoane m-au pus pe gânduri și am realizat că poate ceea ce scriu chiar ar putea ajuta pe cineva, undeva, cândva; până la urmă, duc o viață de om, trăiesc ce trăiești și tu, cititorule vianist; simt, iubesc, respir, percep, privesc. Experiențele fiecăruia dintre noi sunt atât de diferite și totuși atât de asemănătoare; căci, până la urmă, suntem doar niște adolescenți rătăciți, care încearcă să-și găsească rostul, care ajung pe vârful muntelui doar ca să-și dea seama că a fost un deal și acum au de cucerit un Everest. M-am ferit să pun aceste gânduri pe hârtie de teama și rușinea de a-mi confesa sentimentele și de a fi vulnerabil. Dar adevărul e că scrisoarea asta e ceea ce aș fi avut eu nevoie să citesc când am văzut masivul din viața mea -- Kilimanjaroul cețos și înspăimântător -- pe care nu îmi imaginam că aș fi putut vreodată măcar să încep a-l escalada. Acum, la mai bine de jumătatea drumului, mi-e groază de ce o să descopăr când ajung în vârf, dar aș putea și să îți împărtășesc câteva secrete, ca de la drumeț la drumeț. Până la urmă, dacă nu eu, atunci cine? Așadar, asta-i pentru tine, vianistule pierdut!

Crede-mă când îți spun că știu cum e să ajungi în clasa a noua și să crezi că poți face orice, să te consideri „legendarul Prometeu”. Și știu chiar mai bine cum e când realizezi că te înșeli, că nu ești nici legendar, nici Prometeu; știu cum e să simți că nu ai niciun scop și să te învârti în continuu în cerc, lovindu-te de tot ce îți iese în cale. Știu cum e să te încurci în pașii de dans chiar atunci când toată lumea se uită la tine și să ai senzația că acela e sfârșitul (spoiler alert: nu e!). Știu cum e să ai senzația că nu poți face nimic și că toți din jurul tău sunt mai buni decât tine; că nu vei putea fi niciodată ca ei. Știu cum e să fii mereu obosit și să nu îți iasă nimic bine, știu cum e să nu ai încredere în tine și să îți fie frică de propriul creier, de propriile gânduri și raționamente. Știu cum e să simți că nu aparți nicăieri.

de Autor Anonim

Adevărul e că nimic din toate astea nu-i adevărat. Adevărul e că faci parte din acest mic colț de lume, că locul tău e aici și că ar trebui să profiți la maximum de fiecare clipă, căci clipele sunt dezamăgitor de efemere: nu rezistă la frig sau la căldură, sunt biodegradabile și ard, ard cuprinse de focul părtinitor al timpului hain, ard fără a degaja toxine și ard atât de repede, încât singurul indiciu că s-au dus pe Tărâmul Celălalt e norul gri de fum lăsat în urmă. Dar și norul se risipește la un moment dat.

Adevărul e că ar trebui să ai încredere în tine și în mintea ta (până la urmă, ea e cea care te-a adus până aici, cu bune și cu rele, și numai ea te poate duce mai departe). Ar trebui să înveți să te accepți pe tine și să îți accepți culorile; și ar trebui să înveți să îți folosești culorile în avantajul tău – da, dragul meu, chiar și cele mai nebune și portocalii gânduri pot reprezenta un avantaj. Trebuie să accepți faptul că ești unic (dacă nu mă crezi, întreabă un student la medicină cum stă treaba cu acizii dezoxiribonucleici) și trebuie să înveți să îți folosești unicitatea în avantajul tău. Trebuie să înveți că nimănui nu-i pasă că ai călcat strâmb alaltăieri; suntem cu toții prea ocupați să nu călcăm noi înșine strâmb, n-avem timp și de microreșelile altora.

Adevărul e că poți să faci orice; chiar și acele lucruri pe care le considerai imposibile și intangibile; trebuie doar să crezi în tine și să muncești pentru asta. Și da, vei da în mod inevitabil de greu, dar îți vei lua inima în dinți, îți vei sufleca mânecile de la cămașă și te vei arunca în luptă. Și o vei câștiga. Sau, dacă nu, vei învăța ceva din asta și o vei câștiga pe următoarea. Dar inevitabil vei începe să câștigi.

Dar unde poți găsi motivația să faci toate lucrurile astea? Când treceam prin ceea ce treci tu acum, licean pierdut, eu mi-am găsit-o în lucrurile mărunte care mi-au demonstrat că totuși pot s-o fac, că nu e totul așa de negru și subit cum credeam: în râsul unui prieten la cea mai stupidă glumă, în felul în care se reflectă soarele în ochii lor, în îmbrățișarea ei caldă și învăluitoare, în plimbările din nopțile reci de primăvară, în somnul adânc din tren și de pe plajă, în jocurile interminabile de cărți, în sala de cinema, în lacul Herăstrău și chiar în curtea liceului, când apusul proiecta culori aprinse peste tot în lume, iar aerul umed de ploaie te trezea la realitate; dar și în pasiunea pentru una dintre cele mai ”random” activități, care m-a ajutat să mă descopăr pe mine și care mi-a dat un nou sens. Cred că știi și tu care e acea activitate pentru tine, ce mai stai?

Dragă suflet vianist, te rog nu-ți mai tăia singur aripile; te rog, ia-ți zborul!

Nu vei regreta.
Cu stimă,
un autor anonim,
dar, mai ales,
un confrate vianist.

de Autor Anonim

De ce ne afectează notele stima de sine?

În orice școală, liceu, sau instituție de învățământ o să găsești un număr îngrijorător de elevi care se desconsideră și se descurajează, simțindu-se necalificați pentru poziția din mediul academic în care se află. Încă din primii ani de școală, noi suntem învățați că notele ar trebui să devină prioritatea noastră precum acestea reprezintă singurele indicații ale inteligenței sau ale capacității noastre în general. Oare de câte ori i s-a întâmplat fiecăruia din noi să fie afectat pozitiv sau chiar foarte negativ de către notele primite? Probabil de mai multe ori decât ne dăm noi seama. Pe parcursul timpului, acest lucru contribuie într-o mare măsură la stima noastră de sine și imaginea pe care o avem față de noi înșine. După mai multe definiții date și folosite în psihologie, termenul „stimă de sine” este folosit adesea pentru a descrie impresia și sentimentele subiective generale ale unei persoane, în ceea ce privește valoarea sa personală. În altă ordine de idei, putem spune că stima de sine poate fi definită ca fiind măsura în care te apreciezi și te placi pe tine însuși, indiferent de circumstanțe.

Un lucru pe care eu îl găsesc interesant este că variația opiniilor este semnificativă. De exemplu, unele persoane se regăsesc având o concepție extrem de pozitivă despre sine, în timp ce altele au o opinie neutră sau chiar predominant negativă.

Din nefericire, un lucru pe care îl au în comun foarte mulți dintre elevii și studenții din ziua de astăzi este faptul că aceștia suferă de o stimă de sine scăzută. Reflectând cu atenție asupra acestei triste realități, ne dăm seama de faptul că există o multitudine de factori care participă la formarea concepției acestora despre sine. Printre diverșii factori care influențează în mod direct sau indirect stima de sine a unui elev și student se remarcă prezența validării externe.

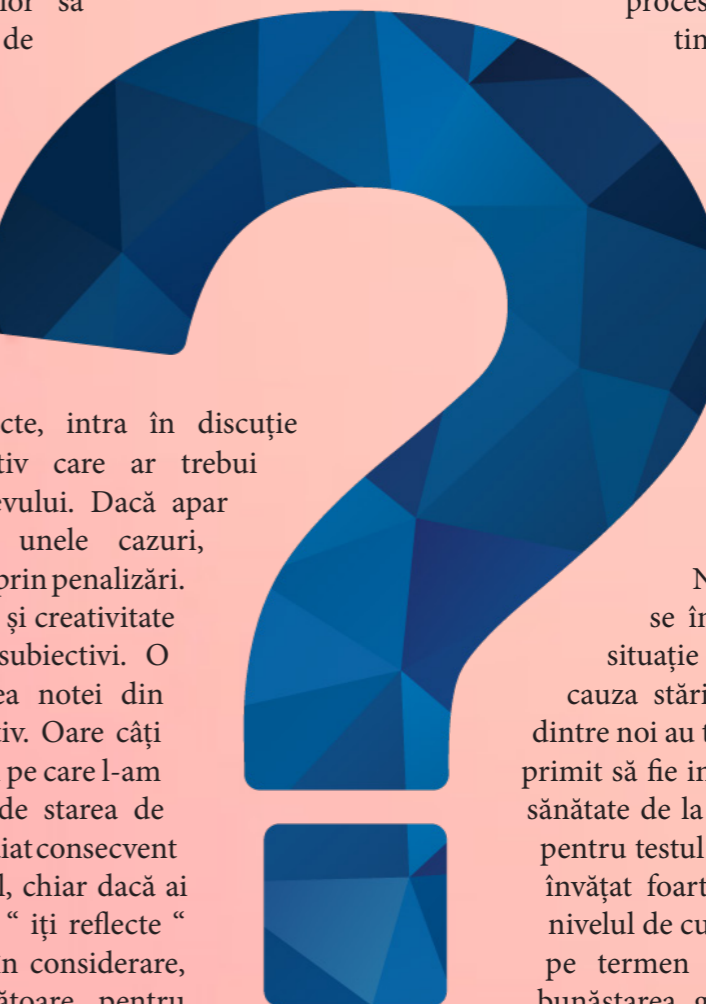
Validarea externă își face apariția consistent pe tot parcursul vieții noastre luând forme evidente sau chiar foarte subtile. Pe scurt, aceasta este reprezentată de aprobarea și acceptarea socială din partea altor persoane. De exemplu, pornind de la semnalele sociale pe care le primim de la cei din jurul nostru, ne formăm opinii cu privire la cât de bun este comportamentul nostru. Atunci când suntem validați de către ceilalți, ne simțim bine, iar acest lucru tinde să ne facă să dorim să ne comportăm într-un mod similar în viitor, pentru a experimenta din nou aceleași sentimente pozitive. Gandindu-ne puțin la aria extinsă de factori care constituie validarea externă a elevilor și studenților, unele din primele lucruri care îmi apar în minte sunt notele, care definesc conturul sistemului nostru educațional.

de Andreea Vasile

Nota este calificativul unic care ar trebui să reprezinte o măsurătoare exactă a cunoștințelor și a capacității noastre pe un subiect dat. La prima vedere, implementarea pe scară largă a notelor pare a fi un exemplu bun de îmbunătățire a eficienței. Notele funcționează ca un mecanism de feedback simplu și imediat. Acestea permit și permit profesorilor să periodă mai scurtă de vorbim de note, că acestea au la subiectiv care măsură mai mare valoarea. De exemplu, vorbim despre de creație și subiectivă a

unei teme abstracte, intra în discuție profesorului respectiv care ar trebui cumva percepția elevului. Dacă apar din nefericire, în unele cazuri, asupra notei elevului prin penalizări. țin de individualitate și creativitate afectate de factori subiectivi. O o constituie alterarea notei din la momentul respectiv. Oare câți care calificativul final pe care l-am de spirit sau chiar de starea de apar chiar dacă ai studiat consecvent unei situații de genul, chiar dacă ai notă proastă care să “ îți reflecte “

Luând totul în considerare, deveni chiar dăunătoare pentru ales că acestea nu reflectă în totalitate avea cineva. Notele participă într- asupra sinelui, ajungându-se în punctul în care se poate crea o anumită dependență în construirea

unei stime de sine pe baza notelor obținute de la școală.

cuantificarea diferențelor dintre elevi proceseze mai mulți elevi într-o timp. Totuși, atunci când nu trebuie să uităm bază și un caracter influențează într-o mică sau chiar mai finală a acesteia.

atunci când materii ce țin argumentarea elevului asupra subiectivismul să evalueze diferențe de opinie, consecințele se revarsă

Nu numai la materiile ce se întâmplă ca notele să fie situație reprezentativă cred că cauza stării în care se află elevul dintre noi au trecut printr-o situație în primit să fie influențat masiv de starea sănătate de la momentul dat? Acestea pentru testul acela la fizică. La finalul învățat foarte mult, tot rămâi cu o nivelul de cunoștințe.

pe termen lung, calificativele pot bunăstarea generală a elevilor, mai valorile intelectuale pe care le poate un mod major la formarea unei concepții

de Andreea Vasile

„Război și Pace” dintr-o perspectivă psihanalitică

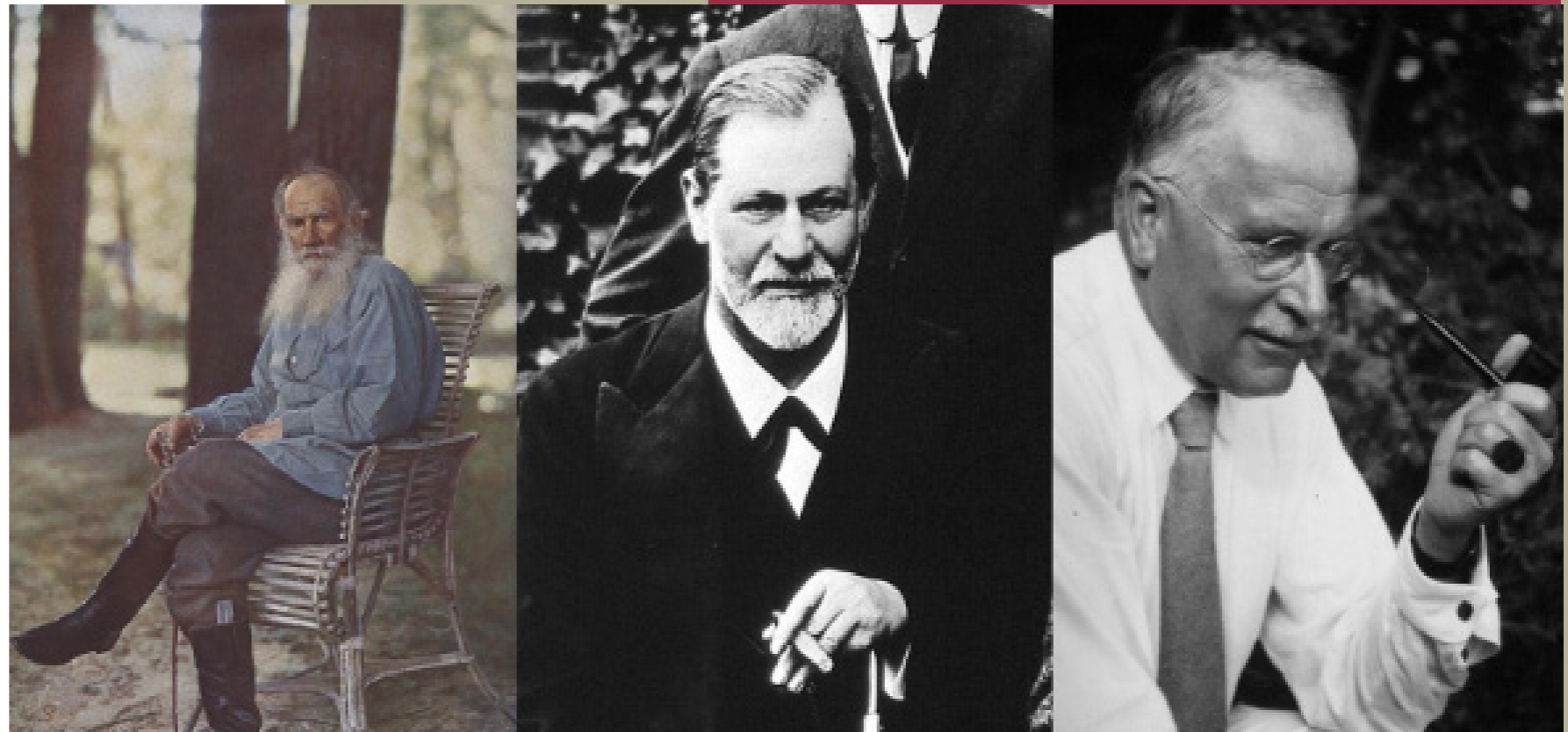
Romanul „Război și Pace”, scris de Lev Tolstoi și publicat integral în 1869, rămâne până în zilele noastre una dintre cele mai mari realizări literare. Opera reușește să uimească cititorul prin complexitatea acțiunii, a personajelor, dar și prin multitudinea mijloacelor prin care romanul poate fi analizat, astfel dovedind geniul literar al autorului. Măiestria cu care sunt construite cele două personaje principale, Pierre Bezuhov și Andrei Bolkonski, ne permite să observăm asemănările fundamentale dintre cei doi care, privite în relație cu izbitoarele deosebiri dintre concepțiile acestora, ne fac să înțelegem de ce destinele lor sunt diferite și totodată atât de similare. Scopul meu în acest eseu este acela de a interpreta în paralel dinamica amândurora de-a lungul vieții lor, folosind concepte și idei ale psihanalizei freudiene și ale analizei jungiene, astfel evidențind câteva aspecte pe care cele două sisteme de terapie ni le prezintă.

Înainte de a merge mai departe trebuie clarificate două aspecte, anume la ce mă refer când spun psihanaliză și motivul pentru care aceasta ne poate fi de folos în cazul de față, în interpretarea personajelor unui roman. Psihanaliza a fost înființată ca disciplină de neurologul austriac Sigmund Freud, iar psihologia analitică, cunoscută și sub numele de analiză jungiană, a fost inventată de psihiatrul elvețian Carl Gustav Jung, atunci când colaborarea sa cu Freud s-a încheiat. Astfel, deși cea din urmă este o știință de sine stătătoare, fiind derivată din psihanaliza freudiană, voi folosi cuvântul psihanaliză drept termen umbrelă pentru cele două practici, specificând diferențele teoretice dintre ele, atunci când va fi nevoie. În ceea ce privește modul prin care aceasta ne va ajuta în scopul propus, psihanaliza studiază anumite erori, care pot apărea în viața psihică a individului, într-o manieră oarecum diferită față de celelalte științe și practici, abordarea sa fiind ceva mai subiectivă. Atunci când cunoaștem modurile în care sistemul nostru poate eșua și suntem atenți la ce putem învăța din observațiile noastre minuțioase, avem posibilitatea de a ne urmări îndeaproape experiențele, pe care le vom putea analiza într-o manieră psihanalitică, în acest fel încercând să ne îmbunătățim atât viața noastră, cât și pe a celorlalți. În același mod prin care ne putem analiza pe noi, putem să analizăm și trăirile unor personaje fictive și să învățăm ceva în urma acestui proces.

Romanul începe cu scena unei serate moscovite în anul 1805, unde îi întâlnim pentru prima dată pe Prințul Andrei și pe Pierre. Încă din această primă scenă putem vedea o caracteristică comună a personalităților lor, care se va dovedi a fi importantă în analiza noastră și în modul în care evenimentele ulterioare ale vieții lor vor decurge, anume inadaptarea socială. Trebuie precizat că această primă similitudine prezintă și deosebiri. În cazul lui Pierre inadaptarea se manifestă prin incapacitatea sa de a citi intențiile persoanelor din jur, de a se concentra pe ce i se spune și de a-și ține în frâu vorbele. Observăm în societatea moscovită din acea perioadă caracterul convorbirilor din serate, în cadrul cărora opiniile trebuie să coincidă cu părerile politice ale gazdei. Pierre încalcă această regulă nescrisă, și multe altele, imediat ce își face apariția. Vorbește cu patos despre Napoleon, despre cât de bună ar fi o revoluție și în Rusia, este insensibil încercărilor gazdei de a-l muta în alt grup pentru a destinde atmosfera, totuși în sufletul lui lipsește orice urmă de rea voință.

În cazul lui Andrei inadaptarea socială constă în aversiunea sa față de „saloane, bârfeli, șaluri, vanități, nimicuri”. Toate acestea, consideră el, sunt din cauza soției sale, de care și-a legat viața și care nu poate trăi fără „societatea asta neghioabă”. Râvna lui pentru libertate îl face să se înroleze în război, amintind de un citat de-al lui John Fowles din romanul său „Magicianul”, inspirat din textele lui Freud și Jung:

„Bărbaților le place războiul pentru că li se pare singurul mod de a fi luați în serios. Pentru că își imaginează că este singura ocazie când femeile încetează să-și mai bată joc de ei. Războiul le permite să reducă femeile la rangul de obiecte. În aceasta constă marea deosebire dintre sexe. Bărbații văd obiecte acolo unde femeile văd relațiile dintre obiecte; relații generate de nevoia pe care obiectele o au unul de celălalt, de nevoia de dragoste și de dorință de armonie. Este o dimensiune în domeniul sentimental care bărbaților le lipsește cu desăvârșire. O dimensiune care face ca toate femeile adevărate să nu vadă în război decât o odioasă absurditate. Am să-ți spun eu ce e războiul. Războiul e o psihoză creată de incapacitatea noastră de a percepe relațiile. Relațiile noastre cu cei din jur; relațiile cu situația noastră economică și istorică. Și mai ales, relația noastră cu neantul. Cu moartea.”

Secțiunea de Psihologie

Impresia pe care o face Andrei la început este una de severitate, privirea trădându-i păreri despre ceilalți, în special despre Liza, soția sa. Aceasta consideră dorința Prințului Andrei de a merge la război un capriciu al cărui sens nu îl înțelege, odată cu plecarea sa, ea urmând să fie dusă la țară, departe de societate și de prietenii ei, unde va locui cu tatăl și sora lui Andrei, pentru a-și putea naște fiul.

Putem spune că plecarea la război a Prințului Andrei este un mecanism de apărare, fapt pe care îl vom înțelege mai bine mai târziu. Până atunci ne vom concentra pe sânguința și conștiințiozitatea cu care acesta își face datoria ca subaltern a lui Kutuzov, fiind un om schimbat, fermecător, pe fața căruia se citește mai multă mulțumire de sine și de ceilalți decât în trecut. În acest cadru, viața sa are un sens, implicit și un scop. Acest scop poate fi apreciat cel mai bine în noaptea dinaintea bătăliei de la Austerlitz, în forma gândurilor sale. Ca urmare a consiliului de război, unde nu a putut să își prezinte ideile și temerile cu privire la planul stabilit, Prințul Andrei, tulburat și cu nervii la pământ, devine îngrijorat. Îi trec prin cap șiruri întregi de cugetări, despre începuturile dragostei sale pentru Liza, despre tatăl său; simte milă față de sine și de soția sa însărcinată, ajunge să facă pace cu eventualitatea morții sale, zicându-și că va putea în sfârșit să arate lumii de ce este capabil. Revenind la vechile aspirații, speră la glorie, recunoaște că este factorul principal care îl motivează, pe lângă care pierderea familiei, sau a vieții nu înseamnă nimic. Ar da tot pentru o singură clipă de triumf în fața mulțimilor, „oricât de groaznic și nefiresc ar părea.” Pe fundalul acestor chibzuințe există o altă voce interioară care îl întreabă: „Dar moartea și suferințele?”; dar pe care alege să o ignore.

Până să fie rănit în timpul bătăliei și să aibă prima sa experiență religioasă, Prințul Andrei prezintă ipostaza omului imatur, așa cum este descrisă această condiție de medicul și psihologul austriac Wilhelm Stekel, numit cel mai distins elev al lui Freud: „Caracteristica omului imatur este că vrea să moară eroic pentru o cauză, în timp ce caracteristica omului matur e dorința de a trăi modest în slujba ei.” Același comportament îl vom putea observa și la Pierre, caracterul imatur și ulterioara maturizare fiind a doua asemănare dintre cei doi.

Putem înțelege romanul din perspectiva unei dezvoltări spirituale specifice fatalității poporului rus: „Toate acestea așa trebuiau să se întâmple și nu altfel se putea – gândi Pierre – de aceea n-am la ce să mă mai întreb dacă-i bine ce s-a întâmplat sau e rău.”; o religiozitate lăuntrică care se face simțită, mai ales atunci când este ignorată, în forma unor conflicte interioare puternice. Carl Jung ne explică sensul pe care fiecare individ trebuie să îl găsească în viața sa pentru a putea să o trăiască:

„A fost periculos, și încă este una dintre cele mai vitale și dificile probleme etice ale unei civilizații, care a uitat de ce viața omului trebuie să fie despre un sacrificiu oferit unei idei mai mari decât sinele. Omul poate să trăiască cele mai uimitoare lucruri, dacă au sens pentru el. Dificultatea este crearea acestui sens. Trebuie să fie, normal, o convingere; dar cele mai convingătoare lucruri pe care le inventează omul sunt ieftine, prefabricate și nu sunt niciodată capabile să îl convingă împotriva dorințelor și fricilor sale personale.”

Citatul lui Wilhelm Stekel îl pune într-o perspectivă pe cel din urmă, înțelegem sacrificiul despre care vorbește Jung ca fiind de natură spirituală, individul trăind modest în slujba cauzei, renunțând la dorințele unei morți eroice. În cazul lui Andrei am observat deja lipsa de convingere a vocii sale interioare, a sufletului său, cu privire la aspirațiile sale de măreție. Pentru Andrei, războiul și ulterioarele sale întreprinderi reprezintă căutarea acelei bucurii de a trăi, pe care o simțea în copilărie, în alte cuvinte căutarea unui scop. Când sufletul său, dezaprobat eroismului inutil, se manifestă în forma unei experiențe religioase pe frontul de la Austerlitz, în timp ce zace rănit la pământ, el pare că vede cerul pentru prima dată cu adevărat, un cer grandios, care nu se compară cu nimicnicia războiului lui Bonaparte:

de Mocanu Andrei

Secțiunea de Psihologie

„Ce liniște, ce pace solemnă, cu totul altfel decât atunci când mă sileam să fug, gândi Prințul Andrei, altfel decât atunci când alergam cu toții, strigam și luptam, altfel decât atunci când francezul și tunarul își smulgeau unul altuia, cu furie și cu spaimă, vergeaua din mână, cu totul altfel lunecă acum, pe înaltul nemărginit al cerului, nouri. Cum de n-am văzut eu până acum înaltul acesta al cerului? Cât sunt de fericit că l-am putut cunoaște în sfârșit! Da! Totul nu-i decât zădărnici, totul nu-i decât iluzie, afară de cerul acesta fără de margini. Nimic nu există, nimic în afară de asta. Dar nici asta nu există, nu există nimic în afară de tăcere și de liniște. Slavă Domnului că este așa!”

Bolta cerească pare o proiecție a propriului suflet, devenind catalizatorul unei experiențe religioase, așa cum este aceasta descrisă de Carl Jung: „O observare atentă și minuțioasă a ce Rudolf Otto a numit în mod potrivit *numinosum*.” Putem defini *numinosum*-ul ca fiind „ori calitatea unui obiect vizibil ori influența unei prezențe invizibile care cauzează o modificare a conștiinței”. Andrei este brusc capabil să conștientizeze această nouă dimensiune, superioară sinelui, un ideal spre care sufletul său tindea, care îl va ajuta să renască și să realizeze ce este cu adevărat important în viață, maturizându-l.

Asemenea Prințului Andrei, Bezuhov este convins de necesitatea unui sacrificiu de sine, astfel hotărând să îl asasineze pe Napoleon. Această convingere este provocată de imaturitatea caracterului său, menționată mai sus, și de inabilitatea sa de a-și stabili viața. Din punctul de vedere al analiștilor jungieni, îl putem considera pe Pierre ca fiind nevrotic, ca rezultat al conflictului său interior: inabilitatea de a răspunde întrebărilor importante ale vieții sale, și a disocierii: firea lui nu poate să îndeplinească ceea ce egoul său și-a propus, să îl omoare pe Bonaparte. Acest fapt ne este explicat de către Carl Jung:

„Am văzut frecvent oameni devenind nevrotici atunci când se mulțumesc cu răspunsuri inadecvate, sau greșite la întrebările vieții. Caută poziție, căsătorie, reputație, succes exterior, sau bani și rămân nefericiți și nevrotici chiar și atunci când au atins ceea ce căutau. Acești oameni sunt de obicei închiși într-un orizont spiritual prea îngust. Viața lor nu are conținut suficient, sau sens suficient.”

de Mocanu Andrei

Secțiunea de Psihologie

Nevroza, care este încercarea psihicului de a se calibra, îl va conduce pe Pierre spre un mod de viață sănătos.

Maturizarea acestuia are loc în timpul captivității sale, când, contrar învățăturilor masonice, își găsește pacea interioară prin frica de moarte. Cunoaște pentru prima oară împlinirea dată de satisfacerea trebuințelor, în loc de cea a plăcerilor, reușind prin necesitate să scape de vicii și de conflictul interior, văzând dorințele de neatins ale omului, ce psihanalistul francez Jacques Lacan ar numi *objet petit a*, ca fiind sădite în sufletul său doar pentru a-l chinui. Această revelație se manifestă în forma unei experiențe religioase, care îl va schimba pentru tot restul vieții: „M-au prins, m-au închis. Să mă țină pe mine prizonier. Pe mine, adică? Pe mine? Pe mine – sufletul meu nemuritor! Ha, ha, ha!... Ha, ha, ha!... răsă el până-i dădură lacrimile.” Astfel, în manieră jungiană, Pierre găsește frumusețea și sensul vieții în propriul suflet: „Cine privește afară visează. Cine privește în interior se trezește.”

Sfârșitul romanului surprinde noua viață a lui Pierre, ne permite să observăm schimbările aduse de experiența sa eliberatoare. Ținând cont de următorul citat al lui Carl Jung cu privire la omul, care a trăit o astfel de experiență, îl putem înțelege pe Pierre:

„Dacă vă imaginați un om, care este destul de curajos încât să retragă toate aceste proiecții, atunci obțineți un individ, care este conștient de o umbră destul de groasă. Un astfel de om s-a împovărat cu noi probleme și conflicte. A devenit o problemă serioasă pentru el însuși, și este incapabil să spună că ei fac asta sau cealaltă, că ei greșesc și că trebuie să ne luptăm împotriva lor. El trăiește acum în „Casa Adunării” [loc visat de un pacient de-al lui Jung, unde oamenii se duceau pentru a se aduna spiritual]. Un astfel de om știe că orice este greșit în lume este în el însuși și doar dacă învață să aibă de-a face cu propria umbra a făcut ceva real pentru lume.”

Inadaptarea sa socială nu dispare:

„Diferența între starea lui de odinioară și cea de acum consta în faptul că, altădată, când uita ce i se spunea și ce avea sub ochi, el își încrunta chinuitor fruntea, ca și cum ar fi încercat și n-ar fi izbutit să vadă lămurit ceva care se afla undeva, departe de el. Și acum uita ce i se spunea, sau ce avea sub ochi, dar acum asculta ce i se spunea și se uita la ceea ce-i stătea în față cu un zâmbet abia perceptibil și parcă ironic, deși se vedea cât de colo că el vedea și auzea cu totul altceva.”

În schimb, condițiile care îi permit să interfereze cu viața individului într-un mod distrugător sunt eliminate, acesta bucurându-se de un control de sine, care îi permite să se ocupe de strict propriile defecte, fără intenția de a-i schimba pe ceilalți: „Nu-l contrazicea pe Willarski și, ca și cum ar fi fost de acord cu el (de vreme ce această prefăcută consimțire era cel mai simplu mijloc de a evita o discuție din care nu putea ieși nimic), zâmbea voios, lăsându-l să vorbească.”

Lev Tolstoi, prin intermediul lui Andrei și Pierre, surprinde unicitatea fiecărei experiențe religioase. Cea a lui Andrei, după bătălia de la Borodino, este la nivel micro, el este o mică parte din infinit, pe când cea a lui Pierre la nivel macro, acesta are însuși infinitul în suflet. În plus, experiența lui Andrei, deși îl împacă, nu reușește să îi elimine aversiunea față de o revenire în societate: „Dar e posibil oare să mi se fi descoperit adevărul vieții numai pentru ca să trăiesc mai departe în minciună?”; la fel cum nici lui Pierre nu îi elimină inadaptarea socială.

Secțiunea de Psihologie

Această condiție a Prințului Andrei, geniul schopenhauerian, nemulțumit de superficialitatea timpurilor sale, care se axează pe propria muncă intelectuală, sau precum Luceafărul lui Eminescu, se dedică dragostei trădătoare, nu îi permite decât un final, care pentru noi poate părea tragic. Sufletul lui Andrei, gășind acel ceva pe care nu îl înțelegea, gășind capacitatea de a ierta, regășind, în alte cuvinte, pacea pe patul de moarte, nu poate să renunțe la această perfecțiune a idealului împlinit. Pierre își abandonează mai târziu libertatea, pentru a putea avea o familie, din acel moment propria-i libertate nemaifiind cel mai important aspect al vieții sale. Prințul Andrei nu mai este capabil de o asemenea renunțare. Cinismul său trăda, în trecut, un optimism care se manifesta prin acea conștiinciozitate cu care își rezolva preocupările, astfel își sublimă părțile negative, acesta fiind la urma urmei mecanismul său de apărare. În timp, în urma nenumăratelor deziluzii suferite, putem spune că cinismul său devine absolut, alegând abandonarea vieții în locul suferinței și a minciunii. La Borodino, Andrei este pus în aceeași situație în care a fost sub acel cer solemn, doar că de data aceasta este blazat, maturizat. Luând în considerare aceste aspecte și amintind de partea a doua a epilogului în care Tolstoi vorbește despre libertate, înțelegem decizia sa de a muri ca fiind necesară.

Putem, bineînțeles, să tragem concluzia că toate experiențele religioase nu sunt, de fapt, decât iluzii fabricate de psihic, pentru ca mai apoi să folosim exemplul Prințului Andrei drept avertisment, alegând astfel să ne ferim, cum s-ar spune, cu religiozitate, de astfel de fenomene. Cu toate acestea, am uita un adevăr important al existenței noastre. Dacă acea pace interioară nu ar fi fost atribuită unei iluzii, alta i-ar fi luat locul, un conflict psihic putând fi rezolvat doar de o iluzie pe măsură, o iluzie cât mai reală. Acest fapt ne este prezentat de către filosoful german Friedrich Nietzsche în *Dincolo de Bine și de Rău*: „Puterea spiritului unei persoane ar fi atunci măsurată de cât „adevăr” poate el să îndure, sau mai precis, în ce măsură are nevoie de el diluat, deghizat, îndulcit, amuțit, falsificat.”; iar Jung îl elaborează: „Unde este criteriul prin care ai putea spune că o astfel de viață nu este legitimă, că o astfel de experiență nu este valabilă și că un astfel de pistis este o simplă iluzie? Există, de fapt, vreun adevăr mai bun despre lucrurile finale decât cel care te ajută să trăiești?”

În spatele lentilei

Te-ai prins care e faza cu analiza cadrelor de film? De ce noi privim doar ceea ce camera ne arată, din perspective cu care ochii noștri nici măcar nu sunt obișnuiți? ... deși am depășit cât de cât întrebarea „de ce acest film m-a făcut să mă simt așa și nu altfel?”, apare o nouă dilemă: de ce oamenii, care ar trebui să fie conștienți și capabili să disocieze realitatea de irealitate, totuși reușesc să se identifice și să se transpună în situațiile pe care le privesc? Și, mai mult, ajung să le trăiască la fel de intens ca și cum ar fi reale? Îmi vine în minte prima prezentare a unui film de către frații Lumière în secolul al XIX-lea, în care era surprinsă o locomotivă venind direct spre spectatori, aceștia sărind speriați de pe scaune pentru că se simțeau în pericol. Cumva, în timp, s-a ajuns la o „autenticizare” a acestei lumi imaginate, tocmai prin faptul că omul a trebuit să se obișnuiască cu această proiecție de imagini, de care la început se simțea amenințat. Explicația stă tocmai în faptul că filmul este o combinație nu doar de cadre, ci și de replici, de reacții și de comportamente. Privitorul este conștient că ceea ce se derulează în fața lui este o creație a unor oameni, un proces căruia îi vede doar rezultatul. Filmul, această adunătură de imagini, senzații și cuvinte, pare real, pare uman tocmai prin faptul că în spatele său stă o întregă echipă de producție. Aici ne întâlnim cu o topică interesantă: care este procesul prin care Ideea devine o poveste în imagini?

Apare noțiunea de scenariu cinematografic, ca text ce cuprinde subiectul, dialogurile și indicațiile tehnice și de regie ale unui film. Cel mai interesant este că el însuși suferă anumite mutații definitive, prin care este adaptat fie viziunii regizorului, fie bugetului producției. A determina calitatea și procesul prin care a trecut scenariul analizând doar filmul efectiv este ca și cum am încerca să urmărim evoluția umanității pornind de la omul de astăzi. De aceea, urmăresc să privim retrospectiv această lume din spatele lentilei...

Trebuie să reținem, mai întâi, că scenariul de film nu este literar, scopul său fiind de a expune ideea scenaristului. Întreaga acțiune devine artă doar prin lentila de aparat, prin sute de ore de editare, printr-o scenografie autentică și multe altele. Am auzit o glumă cum că dacă un scenarist vrea să i se citească ceea ce a scris, ar trebui să publice o carte, nu să se angajeze la Hollywood.

La asta se rezumă întreaga poveste: privitorul nu caută text, ci caută un conținut susținut de imagine și de dialog. Simțul primar căruia i se adresează filmul este cel vizual, spre deosebire de o piesă de teatru, care exploatează la maxim simțul auditiv. Așadar, la nivel structural este foarte ușor să ne imaginăm ce se află printre zecile de pagini de scenariu (cele 130 de pagini pentru The Godfather nu s-au umplut singure): repere spațio-temporale la începutul fiecărei scene, și descrieri de la decor și îmbrăcăminte la comportamentele și reacțiile personajelor. Cred că pentru fanii filmelor Star Wars nu este necunoscută secvența EXT. SPACECRAFT IN SPACE, fiind primul reper și poate cel mai faimos din scenariul lui George Lucas din episodul IV. Acest proces de screenwriting din spatele unui film ține mai mult de structura sa decât de dialog sau de replicile propriu-zise.

Analizând în continuare structura unui scenariu, este evidentă o evoluție din generație în generație nu doar de perspectivă, dar și de abordare a lumii filmului de către scenarist. Ne-am desprins de rădăcinile de entertainment pur al filmului de la începutul secolului trecut, și ne îndreptăm spre o dezvoltare serioasă a acestei arte moderne. Ce atrage cel mai mult (și ce iese mai tare în evidență la premiile Oscar, de pildă) este ieșirea din tiparele narrative liniare sau „convenționale”. Primele zece minute (traduse în aproximativ primele zece pagini de scenariu) sunt cea mai stresantă numărătoare inversă pentru creator, întrucât privitorul poate fie să se lase convins de calitatea Ideii și a ecranizării, fie să închidă televizorul sau să plece din sala de cinema. Tehnica de a începe cu finalul filmului este una destul de des întâlnită tocmai prin faptul că publicul este captivat aproape instantaneu în această nouă realitate. Inception este exemplul perfect pentru analiza noastră. Printr-o matrice difuză de cadre, de personaje și de timeline-uri, care sunt explicate mai târziu, se construiește întregul concept de dream-within-a-dream al filmului, privitorul întrebându-se dacă evenimentele de pe ecran se desfășoară în realitate sau în mintea personajelor (devenind elementul intrigant al scenariului). Tehnica lui Christopher Nolan, producătorul și scenaristul din spatele lentilei, disociază și „blurează” intenționat distincția dintre cele două lumi.

de Ruxandra Ursache

O altă modalitate ingenioasă de expunere a Ideii este printr-o ordine (aparent) întâmplătoare a evenimentelor sau a cadrelor. Există și un termen interesant: aleatorismul, ce se referă la procedeul de creație care urmărește, prin caracterul întâmplător al configurației finale a structurii, stimularea interesului și a imaginației spectatorului. Rămânem uimiți și intrigati de această lume aflată sub semnul hazardului și de faptul că filmul reușește, totuși, în continuare să aibă sens. Dacă ar fi să aleg un gen de film care are mare nevoie de un astfel de twist original, aș spune categoric comedia romantică, iar 500 days of Summer este filmul care dovedește această teorie. Construit din episoade scurte pe o axă temporală non-liniară, filmul surprinde o poveste de dragoste unică tocmai prin cronologia sa inexistentă, oferind publicului posibilitatea de a se plimba prin trecutul, prezentul și viitorul îndrăgostiților.

Să nu uităm și de imposibilele filme bazate pe timeline-uri diferite, pentru care Quentin Tarantino este un adevărat fanatic. Obiectivul său principal este să introducă idei sau personaje ce la început nu au o legătură propriu-zisă, însă întreaga poveste pare să se lege într-un puzzle sistematic la final. Mă gândesc la Pulp Fiction, o comedie întunecată gangster, în care scenaristul se joacă printre poveștile a trei serii de criminali din zona Los Angelesului, fiecare cu protagonistul său. Se creează un film de o complexitate bogată, iar prin intermediul acestei tehnici, pe care o putem numi și pânză de păianjen a timpului, se introduc, pe rând, personajele. Trebuie neapărat menționat The Hateful Eight, un fel de „Hanul Ancuței” de Hollywood, în care aceeași modalitate de structurare a scenariului construiește câte un trecut, un mic backstory pentru fiecare personaj din han, pe care le demolează în a doua parte a filmului.

de Ruxandra Ursache

Surprinzător sau nu, toate aceste tehnici care transformă un film de duzină într-unul intrigant și, de ce nu, de Oscar, se regăsesc într-un scenariu bun. Primul draft, prima schemă cât de cât structurată a Ideii producătorului este pasul esențial către ecranizare, fiind mai ales acțiunea din spatele lentilei care dă frau liber acestei realități alternative de care privitorul este, mai târziu, absorbit. În acest sens, există, bineînțeles,

și câteva secrete de compoziție și de structură ale scenariului, pe care le putem analiza (și câteodată poate o facem inconștient) în rezultatul efectiv, filmul. Cel mai important este, din punctul meu de vedere, ca în spatele acestei arte de a povesti (the art of storytelling) să existe întotdeauna un element-surpriză. Fie că are legătură cu cronologia acțiunii, cu tipologiile de personaje din poveste sau cu tipurile de dialog folosit, trebuie ca scenaristul să aducă ceva în plus în cel puțin una dintre aceste categorii. Spectatorul nu-și dorește să privească același film de nenumărate ori; caută trigger emoționale și intelectuale pe care mai apoi să le asocieze cu arta, nu cu o imagine sau cu niște cuvinte. Un alt secret de la Wes Anderson (producătorul și scenaristul filmelor The Grand Budapest Hotel, Fantastic Mr. Fox și multe altele) este acela de a adăuga o experiență personală. Odată ce există o inspirație din exterior sau o rădăcină în realitate, privitorului îi este mai ușor să se transpună emoțional în poveste, ajungând astfel la un răspuns pentru întrebarea din început. Și, în cele din urmă, să nu uităm de sfatul lui Tarantino: sound should always be in a writer's mind (sunetul trebuie să fie întotdeauna în mintea unui scenarist).

Indiferent dacă ne referim la dialog sau la coloana sonoră a filmului, este esențial ca spectatorul să înțeleagă că nu este o experiență strict vizuală, ci se adresează mai multor simțuri umane. Filmul trebuie să exploateze capacitatea fiecăruia de a face conexiuni între ceea ce aude și ceea ce vede, într-o manieră ce nu pare că cere prea mult efort de la spectator.

Dacă ar trebui să ieșim puțin din această zonă „teoretică”, care este rolul, în definitiv, al unui scenarist? Cred că totul se rezumă la a-l face pe privitor să uite că altcineva a scris scenariul, devenind o existență invizibilă, dar, totodată, omniprezentă în filmul final. Privind problema dintr-o perspectivă mai largă, deși există o întreagă echipă de producție în spatele marelui ecran, obiectivul este de a construi un univers separat, în care întregul proces se transpune într-o capodoperă sincretică. Este ca și cum lentila aparatului funcționează ca un intermediar între cele două lumi, o peliculă ce transformă Ideea în ceva tangibil.

...Însă care mai e rolul actorului? asta rămâne pentru data viitoare, după ce te mai uiți la câteva filme...

de Ruxandra Ursache

Omul

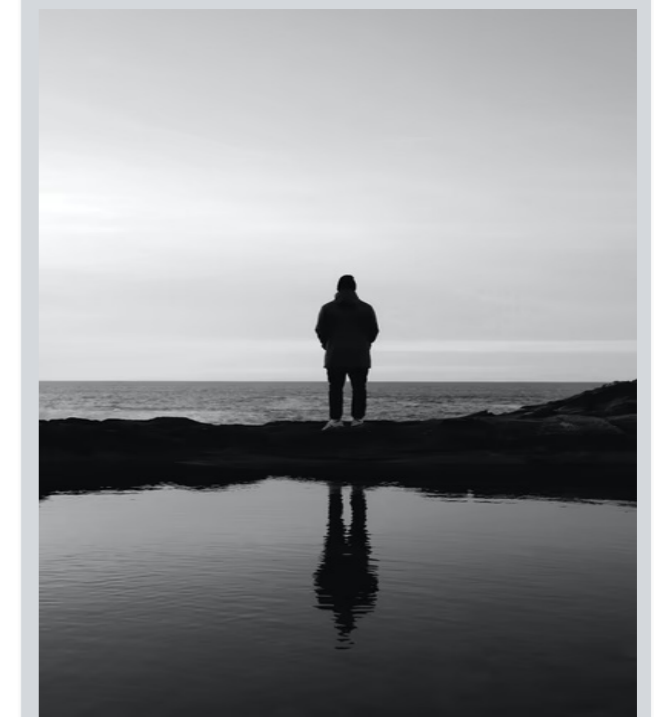
Patru pereți. Încapsulați în ei tot universul, pornind creația lui la ciocnirea a două particule de praf. Și acum se nasc din zbuciumul primordial al epiteliului pierdut pe birou galaxii unde neamuri străvechi de molecule apar și se disipă la vibrația fiecărei încordării divine a vreunui mușchi. În acest spațiu, cu nimicnicia lui infinită eu sunt Dumnezeu.

M-am născut și eu din flacăra propriilor particule de praf, precum coconul unui fluture catalizează creația acestuia, deși la rândul său coconul s-a pretins creația lepidopterului. Așa și eu sunt prunc al propriei creației... o deitate captivă în cușca credinței propriilor supuși. Sunt înlănțuit de rugăciuni a densului aer, a fibrelor de lemn, a catedralelor din văile parchetului. Le-ascult cinstirea lor și-mi plâng soarta de om printre ființe ale neantului... un apartament, casă a extensiunii pe care lacuna, uitatul și negrul curenilor cerebrali o aduc, a rezidurilor timpului, acesta sunt eu pentru gândacii de smoală ai regretului și iedera clipirii; în buclele căreia când un ochi se închide, alți zece răsar privind lăuntru celui care se pierde-n moartea plăpumii cărnoase care acoperă irisul inconștienților, ce nu pot observa gardianul antiexistenței lor.

Sunt un orfan al acelor ce se rotesc la infinit în cercuri umane, în cercuri de timp. Am fost uitat de natură și rezid în dendritele moarte din circumvoluțiuni. Mănânc dungile exploziei sinapsiale li devorez vectorii geometriei spumei gri ce năpădește plaiurile natale ale singurătății... conștiința. Contemplez de 10 ani diformi asupra fiziologiei mele când stau de vorbă pe căile limfatice cu putregaiul trupului, și observ când revin în camera mea modestă în oglindă un chip gol. Figura mea humanoidă și unghia de la piciorul stâng mă recomandă om, dar sunt un zeu... un zeu al friii citadine din orașul dormitorului. Și tot visând asupra acestei lumi, mi se coboară un petic grosolan al pielii netede ce-mi ține curte frunții, și mi se dezvăluie un ochi involuntar care clipește, și brusc îmi străpunge țeasta visul unui Dumnezeu cum sunt și eu.

„Să te naști bătrân, că atât ți-a fost dat. Zece ani, nu mai mult, mi-au fost împinși pe căile nazale, și în fiecare secundă mai rod la piatra mea filozofală. Simt cum oxigenul apucă și despică viața mea. Aș vrea să disec ai mei plămâni și să observ structura ce-mi îngreunează viața; ca om matur m-am născut să mor.

Și oricum, nimic nu se află-n preajma mea, decât o cameră, exponentă a unor vremuri pe care le-oi fi trăit când m-am prefăcut în lume tânăr, și un birou, un scaun și un mic pat, pe care plănuiesc să mi-l fac mormânt. Să mă afund cu hoitul în plapuma imaculată orice-ar fi, că ea, spre deosebire de mine, s-a pretins pe lume tânără, și zilnic parcă renaște... numai ea, că ura celorlalte obiecte o pot simți și eu; ele se prăpădesc, și cinci luni le-am privit neconținut cum se descompun, dar pare a fi totul o tortuă pe care am adus-o inconștient. Că tot cinci luni mi-am acoperit ochii cu un petec din frunze venite pe fereastră, și nimic nu s-a schimbat. La fel de roase, se pare că nimic pe lumea asta nu se bucură de efemeritate, numai eu... și cu privirea le-o împărtășesc și celorlalți. Ai putea să mă numești un Dumnezeu al dormitorului, că eu decid cine se prelinge în obscuritate și cine mai apucă alte cinci luni, dar aș minți.

de Bălan Matei Cristian

Cadrul meu de lemn mă detronează, că el nu are 10 ani de stat și nici nu pare a aduce moarte... eu sunt ancoră a celor date să se mai gâdile cu tălpile cauciucate, a arborilor aflați în purgatoriu, dar s-ar putea să fiu și eu numai obiect... Că mereu se duce o secundă și nu îndrăznesc să le închid ochii biroului, scaunului; patului nici nu îndrăznesc să sper, să îi zdrobesc, să văd de mai răbufnește atunci cristalul ce ușor mă anunță că a mai trecut un an, cum bate în peretele diafragmei, și ușor o apucă, devorând din ea. Nici n-aș vrea să curm singurele și ultimele mele posesii, de dragul unui lucru precum eternitatea.

”Mi-e teamă să trăiesc.”

de Bălan Matei Cristian

O confesiune a celui care timpul nu îl lasă. Un frate pe care l-am pierdut în cheagul figurilor sculptate în galaxii de praf... Un frate cu care îmi deschid coastele să ne lăsăm arterele la mâna celuilalt. Tragem de mânerul sângeriului și curge năpădind uitare și rememorare. Cuștiile toracice ni se mângâie o ultimă oară și zâmbim

reciproc în fața zeului care ne-a născut la rândul nostru. Noi îi suntem doar cocon, atingere de praf... cu trupul androgen pășește și cuprinde lumea cu buricul degetului... lumină pretutindeni. Zâmbește în fața unui deșert de colb regina acceptare.

de Bălan Matei Cristian

Totul despre graffiti

Ce este graffiti-ul?

Graffito (din italiană graffito, derivat din sgraffiare = a zgâria), este un termen din arheologie care desemnează o inscripție sau un desen executat fie cu pigmenți de culoare roșie, fie prin zgâriere, descoperit pe monumentele antice, varietate a ceea ce se numește astăzi pictură murală.

Evoluția graffiti-ului

Primele desene graffiti au apărut în peșteri cu mii de ani în urmă. Mai târziu, în antichitate romanii și grecii și-au scris numele și diverse poezii pe clădiri. În timpul celui de-al doilea război mondial a devenit popular pentru soldați să scrie fraza „Kilroy a fost aici”, împreună cu o schiță simplă a unei figuri chele cu un nas mare care apare din spatele unui zid, pe suprafețele găsite de-a lungul traseurilor lor. Motivul din spatele acestui simplu graffiti a fost să creeze o legătură între soldați în vremurile lor dificile, consolidând prietenia lor.

Graffiti-urile moderne par să fi apărut în Philadelphia la începutul anilor 1960, iar spre sfârșitul anilor șaizeci au ajuns și în New York. Noua formă de artă a devenit populară cu adevărat în anii 1970, când oamenii au început să-și scrie numele sau „tag-urile” pe clădiri. La mijlocul anilor șaptezeci era uneori greu de văzut pe fereastra vagoanelor de metrou, deoarece acestea erau complet acoperite de graffiti.

Până în anii 1980, orașul New York considera vandalismul inerent al graffiti-ului ca fiind o preocupare majoră, iar o „cantitate” masivă de resurse a fost folosită pentru a pune capăt graffiti-urilor.

Dezbaterea asupra faptului că graffiti-ul este artă sau vandalism este încă în desfășurare. Peter Vallone, consilier al orașului New York, crede că graffiti-urile făcute cu permisiune pot fi artă, dar dacă se realizează pe proprietatea unei persoane care nu și-a dat acordul, devin o infracțiune.

Artiști graffiti recunoscuți

Darryl „Cornbread” McCray

În 1965, Darryl „Cornbread” McCray, considerat acum pe scară largă primul artist de graffiti modern din lume, a fost un tânăr de 12 ani din Centrul de Dezvoltare pentru Tineret (YDC) din Philadelphia.

După cum probabil ați ghicit, McCray iubea pâinea cu porumb. De fapt, i-a plăcut atât de mult, încât bucătarii YDC l-au poreclit „Cornbread”.

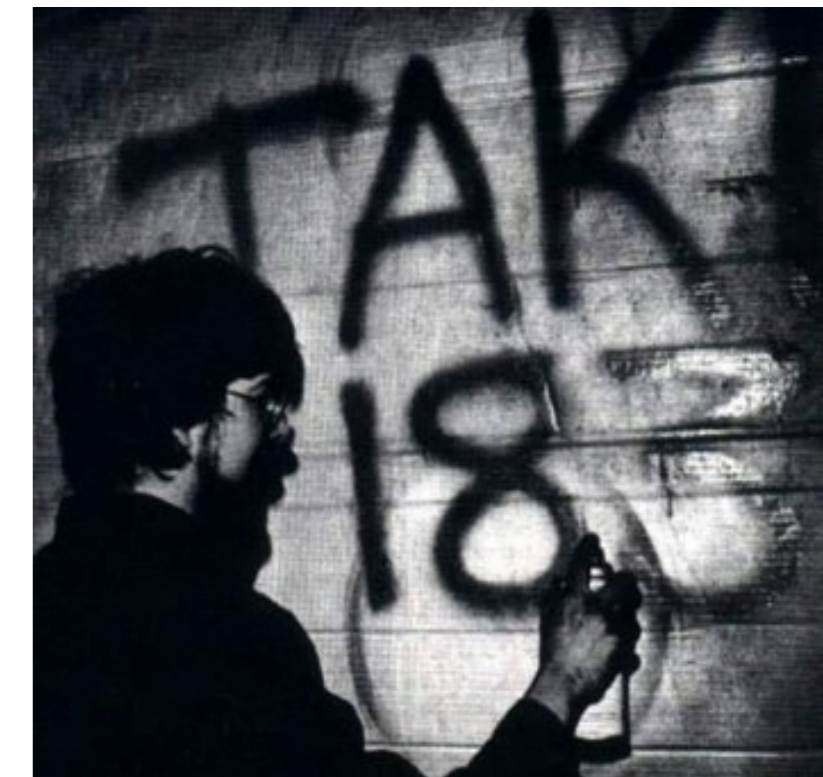

Taki 183

Taki 183, un adolescent din Washington Heights, un cartier grecesc aflat la nord de Harlem, și-a creat tag-ul faimos în 1969, combinând „Taki”, o formă diminutivă a numelui său grecesc, Demetrius și „183”, numărul străzii pe care stătea.

Drumul lui Taki de a cuceri orașul a atras atenția unui reporter de la New York Times, iar un interviu din 1971 i-a adus instantaneu faima printre colegii săi din scena graffiti-

ului. El nu a fost primul care și-a combinat numele și un număr în tag-ul său, dar după cum a remarcat Complex într-un articol despre cei mai mari artiști graffiti din New York, Taki a fost „primul care a transformat tagging-ul într-o ocupație de 24 de ore pe zi”.

Secțiunea Artă și Literatură

Banksy

Banksy este un artist grafitti din Anglia, activist politic și regizor de film, al cărui nume real și identitate rămân neștiute. Activ din anii 1990, lucrările sale cu comentarii politice și sociale au apărut pe străzile din întreaga lume. Una dintre cele mai faimoase piese de artă ale lui Banksy este fetița situată pe South Bank din Londra, cu un balon în formă de inimă. Lucrarea, denumită *There is Always Hope* sau *Girl with Balloon* a fost realizată în anul 2002.

de Tăslăoanu Cătălina

Indiferent dacă o vedeți pe fată pierzând balonul sau pe cale să-l prindă, sensul poate fi interpretat ca o trecere a copilăriei sau sosirea speranței și a iubirii.

Secțiunea Artă și Literatură

Ulițe și pietre

Între Ostic și Apusean, la poalele veacului al XIX-lea.

Înspre aceste meleaguri triste și aride asupra cărora viețuim și noi, cu mai bine de două veacuri aici se găsea un neam pestriț ce se afla la acele vremi la răspântia dintre Ost și Apus. Câteva cuvinte despre viețuirea și mofturile acestui neam în capitala sa, aflată pe un râu mic, îngust și pricâjit, cu apă limpede și clară, pe care trecătorii slavi l-au numit Dâmbovița. Orașul este plin de bălți și heleștee, dintre care cele mai însemnate sunt „Lacul lui Dura neguțătorul” numit asemenea după un dregător ce își avea locuința la malul „cestui lac, undeva la poalele pantei, spre Sărindar, și Fierăstrău, numit în acest fel după un gater ce se veștegăluia de apele unui alt râu, affluent al celui dintâi numit, zis Olentina, după pământul mocirlos și noroiul dela marginea orașului, pe unde își avea umbletul. Din lacul cel numit primul, al lui Dura, Vodă Gheorghe Bibescu în 45’ a pus cu sfatul orașenesc de s-a făcut grădina zisă acum Cișmigiu, nume ce însemnează „purtătorul de grijă al cișmelelor” pe vorba turcului. Au adus și un neamț ca să isprăvească pe acestea, un ales grădinar numit Meyer. Tot pe dânsul l-au poftit a face aleile unui parc de-a lungul unei uliți lungi și late aflate între capul Podului și dumbrava Bănesii, așa cum se găsesc în marile burguri din apus, numită Kiseleff, după un muscal Kisseliov Pavel ce a fost un răstimp „președinte plenipotențiar al divanurilor Moldovei și Valahiei”, dânsul a dat o mare importanță orașului lui Bucur, delegând o comisie de „infrumusetare a orașului”. Tot dumnealui a pornit construcția istei misterioase ‘Șosele’ și de altfel și pavarea ulițelor principale cu piatră adusă dela Prahova în defavoarea podurilor vremelnice de lemn pe care cu usurință locuitorii își găseau sfârșitul la un pas mai mai pripit pe noroiul ‘lunecos. De adus încă de pe acum în atenția cetitorilor existența unei alte uliți pe care se găsea adesea elita acestui popor sărac și bătut de molimi și ce își schimba la acele vremi moravurile, veșmintele cât și graiul. Uliță ce este de altfel nedemnă de popularitatea de care se bucură, întrucât nu este altceva decât o stradă mare,

de Neagu Mihai Eduard

Ajuns la capătul străzii și al orașului, te cufunzi în sălbăticia pustiului și în mocirla deasă a câmpului.

Mai este o vorba de adus asupra peisagiului dinspre buricul acestui târg ce se dezbracă de caracterul său oriental, pentru a aduce mai mult asemenea orașelor apusene. Zărim totuși maghernițe dintre cele mai păcătoase și prăpădite iară alături palate dintre cele mai strălucite și mai arătoase, când o înfățișare de sat, când una de capitală. Iată ceea ce sunt Bucureștii, un oraș al contrastelor cu bălți și haite de câini ce se arată la întunecime, cu calești cu domnițe și boieri, cu arnăuți, cu aferimi și țărani fie desculți fie încălțați cu opinci, astfel se găsea la poalele veacului al XIX-lea cetatea de pe Dâmbovița.”

*Harta, aceasta este realizată la 1864 și este dintre cele mai clare asupra Bucureștiului secolului XIX realizată de Carol Popp de Szathmari.

Scrierile unui licean tulburat

Cetățeanul turmentat

Acum vă zic sincer
Din punctul meu orb de vedere
Lumea e doar o grădină
cu plante vii, crude și agățătoare
Și parcă,
În fiecare zi, când mă îndrept spre liceu,
am prinsă de spate, cu gheare din petale fine,
o astfel de plantă.
Poate măcar ea se va distra la școală
(Poate că din spate viziunea e...alta)

Internetul m-a ruinat

Interesant,
Internetul m-a
ruinat
Căci mă face să trăiesc visul
Hollywoodian
dar eu tot...
în bancă la școală sunt.

mă uit pe geam
Mă duce mintea la
un sătuc mic din Franța
(l-am văzut pe Instagram)
A și...am râs și la un meme,
el l-a postat
hm, oare ce o mai face?

Melodia aia îmi place,
dar nu am Spotify Premium
Mama nu mă lasă să-mi iau
Spotify Premium...

Atunci o s-o ascult pe Youtube,
Am auzit ca au și ei premium
nu, nici Youtube Premium nu am...
Nici viața nu e prea premium, de aici din
a treia bancă

Ups, mi-a căzut pixul din mână
Ce căuta acolo?
Eu nici nu scriam
Oh well, m-a vazut profa
S-a cam enervat, jeez
A, mă scoate la tablă aparent
Urați-mi succes...

de Ionete Raluca

La Unirii, aștept metrou

Stau pe peron și e răcoare
Am buzele mov (de turnesol)
Stau pe peron și simt briza agitată
a tuturor gândurilor
ce răvășesc reclamele de pe
panouri.
Ba chiar mă mângâie rece
briza metroului ce de-abia ajunge
în stație...
Metroul e în sens invers gândirii.

Ascult și niște muzică
dementă de fel,
basul e cam mult și mă
cutremur...
Am o pereche de căști roșii
a lor e vina
(izoleaza bine fonic)
și totuși le iert
căci mă apără subtil
de tristețea călătorilor grăbiți

Mmmmm...Și sunt cam singură
Este cam târziu
Mama mă așteaptă acasă
și
telefonul nu mai are baterie
și
Muzica a devenit mai normală
Mă doare
M-a părăsit
Mă doare.

de Ionete Raluca

Poem tomatic și pălăvrăgeală-Schimbare

Din cerul alb al toamnei,
Măzgălit de nori cenușii,
Cad cu clipociri
Cioburi de oglindă sonore
Stropi desprinși din ploaie
Fiecare în banca sa trece-
Pică parcă printr-un pic: rece.

Balta- incompletă, nedisciplinată
Tot intinsă, împrăștiată,
De ce frântă, vreau formă concretă!
Tot sar și sar și stropesc în jur,
Călcându-mi reflexia-mi zăpăcită.

Criza pentru un deznodământ,
Aș vrea să pot să găsec toate părțile acum
Dar am nevoie de răbdare drept călăuză
Decât să îmi tot rad mintea ca pe o bucată de brânză.

Și vine toamna.
Copacii...
Sunt frunze galbene
Se duc în zare,
Foșnăie frunze arămii,
Sforăind pe pământ foarte tare
Frunze, frunze...
Hoinare.

Soare.
Amic, ce le-a cumpărat haine verzi
Ce le-a împletit flori pe crengi
Prieten ce le-a vegheat când cu pături de nea s-au învelit
Dar de ele au râs când s-au mai prostit.

Au greșit, s-au ridicat
Dar nimic nu-i de așteptat.
Tot înainte...tot înainte.
Au continuat să se ducă spre soare.
Fără o fierbințeală promisă
Doar o modestă atingere.

Se duc,
Nu „s-au dus”.
Se duc,
„Nu se vor duce”.
Tot înainte...ține minte...

de Alexandra Maria

Totuși...oricât aceste firave frânturi de copaci s-au sforțat
Au trebuit să dea peste ora de stingere.

Era o priveliște surprinzătoare
Un cimitir...colorat!
Presărat cu soldați demni
Viața au celebrat.

E departe de deprimant.

Căci totu-i schimbare
Onoare
Tremurat
Ușurare
Mai taci, măi soare.
Măcar acum te-ai mai potolit nițel
Din acele chicoteli

Poate că și eu sunt...o întrebare
La care răspunsul mereu va fi unul nou
Nimic la fel: schimbare.

Toamna este o perioadă perfectă pentru niște reflecție, sau poate așa mă păcălesc eu, mai mereu e bine de reflecție dar am nevoie de o scuză. Este ciudat, înfricoșător și frumos să...crești, și nu-nu neapărat din punct de vedere fiziologic. Uneori mă simt blocată între trecut și viitor, în special în trecut recent. Dar prezentul, acela de care fug, este cel ce a născut totul-nu pot lăsa să moară copiii săi încă neîntâlniți, dar nici pe el, care a făcut așa multe. Trebuie să mă întorc la ce e în fața mea: tot eu în mijlocul oglinzii, dar restul se poate rearanja pentru a se schimba doar puțin. Sper că și altcineva care simțe ceva similar, va putea rezona.

de Alexandra Maria

D'ale condeiului

„Un soi de addenda, pentru o cauză pierdută:

Vă adresez o întrebare
Legată prin preasfânta rimă
De ce se consideră crimă
A fi adeptul de rigoare
Al regulilor mai străvechi...

*

Nu se cade mai degrabă
Să-ți poți spune, fără sfadă
Prin viu grai, doar cu cuvinte
Formulate de-a ta minte?

*

Nu cu ce'ai mai prins fugar,
Pe'un ton obosit, vulgar,
De la mari poeți ai vremii
Ce au câștigat ca premii:
Necuvinte și perechi,
De bolboroseli mărunte
Risipite, vrut, nevrute,
În zarea mereu scăzândă
Adormită și plâpândă
A vederii lor înguste
Privegheată de injuste
Critici...

*

Cad ruine, idoli falși,
S'au găsit acuma alții!
Să se'nchine, strâmb, cu pașii
Noi, iar mai ceva ca frații,
Să împartă'n lumea largă
Manifestul lor, o arcă
Pentru doritori de'nec...

Reproduc întocmai această încercare de lirism, pe care un anonim mi'a înmânato prin intermediul poștei. Nu o numesc așa din rea'voință sau din pizmă, ci dintr'un soi de milă pentru străduința nefericitului poet, împins de consorțiul de cunoscători ai „bel arte” la un asemenea gest disperat. Iarăși, hramul pe care îl poartă poate părea într'adevăr nemeritat, dar pentru a putea purta o discuție, în cunoștință de cauză, se cade ca ambii candidați să fie egali pe cât se poate, iar titlurile pe care cei doi le dețin să nu fie motiv de discordie. Considerați-mi excesul drept o formă de mărinimie binecuvinită și nu o răsplată deci. Acestea fiind spuse, un verdict trebuie dat.

de Bucur Radu

Poetul vrea a i se face cunoscute opiniile în ale artei cu o ăosebită înverșunare. Lirismul precoce rezultat de pe urma amplei mărturisiri în sine este mesagerul însărcinat cu o astfel de funcție. El nu prezintă o impresie, ci un adevăr, indiscutabil, veritabil. Cât de reale se dovedesc a fi însă, ne rămâne nouă de discutat. Căci puțin importă cauza sau circumstanța și mai mult efectul și consecința. Tonul impulsiv scoate la iveală naivitatea în speranța de îndreptare, ostil față de orice încercarea de mediere. Opinia lui de doftor doctorand în ale chestiunii este de primă importanță, logica iese din discuție. Nu reprezintă un caz unic, ci o molimă primejdioasă la adresa integrității noastre literare. Un prim semn de rău augur, căruia îi vor urma și altele.

Structura deranjează esteticului, însă nu covârșitor. Rimele rele descurajează armonia dintre gând și son pe care poetul necunoscut și-o dorește cu tot dinadinsul, spre a ascunde neclarități din discursul său. Nu putem însă a'l face de ocară pentru învinuirile aduse, fiindcă el reușește să păstreze măsura versurilor, schimbând uneori de la trohaic la iambic, în funcție de nevoie. Muzicalitatea spontană îndulcește parțial mesajul, dar nu îndeajuns spre a o putea numi poezie. Ea nu'mi împinge vreun sentiment clocotind să izbucnească și să'mi ghideze cugetul, ci îmi dă de gândit folosind cunoașterea parțial dialectică. Ea este rodul minții și nu al sufletului, iar aceasta devine de neiertat în giudecata noastră. O reducem la stadiul de pamflet sau broșură.

Revenind, novicele se află în contra direcției de azi, după credința sa, fără de sens și lacunară în ale umanului. El observă un soi de decădere apocaliptică exprimată prin metafore pătrunzătoare, adevăratul triumf al tânărului poet.

Demne de admirație sunt ele într'adevăr, o victorie nesperată a unei apariții literare neînsemnate. Pesemne că dorește o reîntoarcere la clasici, ale căror etape de clădire a stihurilor sunt aceleași cu ale domnului în cauză.

Critica unui ochi desăvârșit, plin de iscusință, nu are ca scop decât îndreptarea greșelilor și îndepărtarea mediocrității pentru a ține mojiția cât mai departe de artă. Condamnăm erorile crase fără vreo altă intenție, având ca țel suprem rafinarea continuă a literaturii. În polemica nou'iscată, anonimul constatăm că are...”

de Bucur Radu

Secțiunea Artă și Literatură

Nu mai apucă să termine fraza, un ciocănit strident îi întrerupse șirul gândurilor. Seara clipea din miezul lunii, răsfrângând văluri de umbre pe hârtia albă. „La ora asta, dar este imposibil! Cum se face că sunt căutat tocmai eu?”. Neliniștea îl cuprinsese. Se ridică încet, cu mișcări lente, dar foarte precise. Bâjbâind către ușa de la intrare, oftă și, întinzând brațul drept, înșfăcă viguros clanța. În cadrul masiv de lemn se ivi dintr-o geană de întuneric un bărbat, de statură mijlocie. Scriitorul nu schiță niciun gest la vederea lui. Mentea îi lucra febril, adunând imagini din trecutul îndepărtat. Omul se desprinsese din letargie și păși rezervat în apartament. Celălalt, surprins de misterul pe care străinul îl adusese cu el în încăperea, închise ușa timid, concentrat asupra individului.

- Bună seara, observ că nu mă recunoașteți! izbucni intrusul, scoțându-și pălăria din cap și punând-o cu grijă pe o laviță. Poate că vă miră, dar eu vă cunosc pe dumneavoastră, iar întâlnirea din clipa de față nu este pur întâmplătoare, ci am venit cu un scop anume.

- Nu mi-am terminat încă ideea, v-aș ruga să mă ascultați până la sfârșit. Asta nu a împiedicat însă ca lumea să își schimbe modul fundamental de a funcționa din cauza ignoranței speciei noastre. Neștiința nu naște neapărat nimic, domnule profesor T., ci mai degrabă naște iluzia unui nimic

- Cum... adică... desigur, dar vă rog să mă ajutați. Cum vine asta?! răspunse scriitorul contrariat, studiindu-și partenerul de conversație cu și mai multă atenție.

- Va să zică, nu sunteți de acord cu faptul că, pentru ca un anumit lucru să existe, el nu are nevoie de constatarea umană, în cazul nostru, de al dumneavoastră. Sper că sunteți conștient că la momentul actual, Pământul se învârtă în jurul Soarelui încă de milenii bune, iar oamenii nu și-au dat seama de această lege firească decât foarte recent. Știți sau nu știți?

- Ba da, însă.. Însă problema este de altă natură, și... benefic, spuse străinul, apăsând ultimele cuvinte.

- Așa este, spuse bătrânul resemnat, înfrânt de enigmaticele care nu veneau cu nicio rezolvare.

- O aprobare atât de laconică? O, dar, vai, mă așteptam la ceva mai distinctiv! În fine, să revenim la motivul prezenței mele. Mă aflu aici din partea academicianului B. Iosif, care și-a lansat recent o carieră în politică, precum orice intelectual respectabil, și ar avea nevoie de oameni capabili care să-l ajute în a-și contura poziția.

- Mie, politica, politica îmi... îmi cam displace. Nu mă înțelegeți greșit, nu vă refuz oferta de lucru cu un savant, dar pe moment, nu îmi e nimic clar.

de Bucur Radu

Secțiunea Artă și Literatură

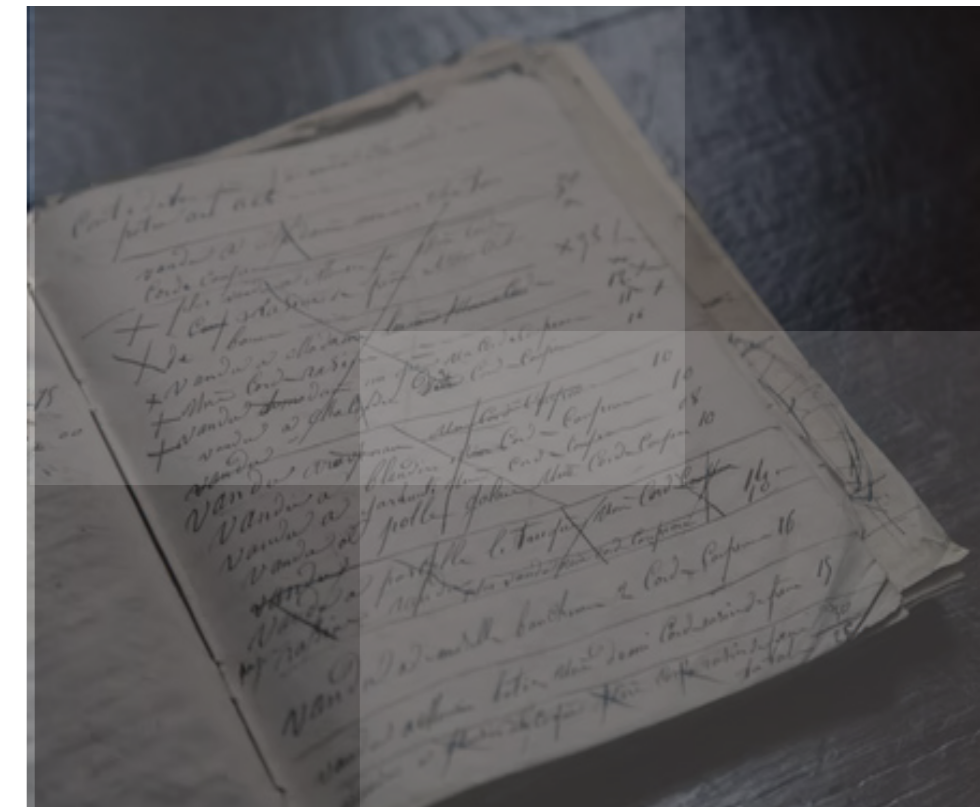
- Hmm, doriți claritate deci, râse celălalt, scuturându-și capul de fiecare dată când hohotea. Ah, dar, dacă aș putea să vă rog ceva, înainte de a expune problema.

- Ce este? Surprins de neobrăzarea intrusului, se încruntă puțin.

- Un pahar cu apă, dacă se poate. Atât vă cer, după, putem intra în detalii.

Scriitorul se urni din locul în care rămăsese după ce fusese dat la o parte din drumul străinului, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o transă adâncă. Plutea greoi spre bucătărie, împleticindu-se spre masă. Îi turnă un pahar întreg de apă rece, de la fântână și porni înapoi spre vestibul.

Ajuns acolo, ochii i se măriră, iar timpul se opri în loc. Ușa de la intrare stătea deschisă, iar o foaie se blocase în toc, fluturând violent sub aripile vântului. Paharul căzu și se sparse, luând odată cu el și liniștea. Din coda sa, manuscrisul la care lucrase întreaga viață, mai rămăsese doar amintirea. Intrusul dispăruse cu el în noapte...

*

Sub un pod, întunericul mocnește. Pe deasupra nu mai trece nimeni, doar umbre fără nume și fără casă, pierdute pe vecie în mahalaua sărăcăcioasă. Doar ochii mai răspândesc lumină în acest cimitir al speranței, dar și aceia prea puțină. Umbrele n-au licăr, ci doar beznă, pe care o pogoară asupra formelor. Ele nu se mișcă, ci apar și dispar sub bagheta nopții, furând puțină viață rămasă. Rareori se găsește cineva care să se împotrivescă nevăzutului, legilor firești. Corupt, devine un slujitor tăcut, înfundat în abisul ulițelor negre.

Un spasm al sufletului încărcat de vină izbi vaietul rece al nopții, în plin. Un foc din vreascuri toropea liniștea sacră. Sub pod, lumina răsuflea greoi, împinsă la păcat prin simpla existență. Un asemenea gest indolent nu putea să scape nepedepsit, iar birul va fi rău. Urgia nopții se coborî asupra nefericitului neinițiat, trimițându-și întreaga gloată spre a face dreptatea lugubruului. Ființa umană căzu răpusă de colții morții, în torentul de umbre care se năpustiseră asupra ei. Ochii se înnegriră și se închiseră pe veci. Lipsa cunoașterii îl mânase spre mormânt, la fel cum mai devreme îl ghidase să pună mâna pe o codă, obiect lipsit de valoare supremă. Un deced, un destin frânt, dreptate. Un ecou fără strigăt, a fost și nu va mai fi...

*

de Bucur Radu

- Dom' maior, dom' maior!
 - Raportează, sublocotenent! Și nu mai striga așa ca un apucat, că îi trezești pe toți și te ia mama dracului! răcni acesta, încă adormit.
 - Dom' maior, vă informez că ne-au fost aduse două cadavre după anchetele de aseară ale jandarmeriei, s' trăiți! Pentru inspecție, le-am pus jos la morgă!
 - Bine, pentru atâta amar de lucru m-ai trezit, măi Ioane?! Băi, voi ați merita o bătaie soră cu moartea pentru fiecare pozna din-asta!
 - S' trăiți dom' Maior, așa spune procedura! răspunse el cu capul plecat.
 -Nu trăim noi după proceduri măi idiotule, că dacă iera așa ne duceam toți de mult dracului! Ce-i cu morții ăia mă? întrebă el oarecum îmbunat, aprinzându-și tacticos o țigară.
 - Pe unul l-am găsit la el acasă, spânzurat de o bârnă. Credem că i s-a furat ceva de valoare, căci vecinii ne-au spus că lucra de ani buni la ceva, o carte poate, iar acolo nu am dat peste nimic, ba mai mult, părea că se luptase cu cineva. L-au căutat hoții, deci.
 - Ei bine, cu celălalt ce-i?
 - Pe ăsta l-am găsit sub un pod, cred că i-au venit de hac tâlharii și l-au jupuit de tot ce avea la el. Soldatul făcu o pauză pentru a-și trage suflul, uitându-se hulpav la rotocoalele de fum ce pluteau în jurul capului maiorului. Săracul, l-au prins și i-au făcut de petrecanie chiar bine, nici nu cred că s-a zbatut. Mai vreți să-i vedeți?
 - Lasă-i că oricum nu pleacă nicăieri.
 Respectăm procedura dimineața. Ce e valoros deci merită furat, asta să înțeleg, ce vrei tu să-mi spui? Nu căuta morala unde nu e. Și ai grijă, ca nu cumva să mă mai trezești nici dacă vine ordin direct de la Dumnezeu, ai înțeles, mă?
 - Da, s' trăiți! Nu vă mai fur din somn, șopti el către sine, părăsind încăperea...

*
 Zori. Pace. Lumină de prisos. Susurul unduios al desfătării orizontului...

- Dom' maior, dom' maior! Le-au furat, le-au furat!
 - Ce-ți zisei eu mă zezecule?! Ce au furat?
 -Cadavrele! Nu mai sunt cadavrele!

*
 Sala murmură încet, foindu-se adormită. Finalul îi surprinsese pe mulți neplăcut. Cel ce citise se uită cu sprânceana ridicată la auditoriu. Tăcerea se așternu, iar privirile se schimbau fugar de la un chip la altul. Cel de pe podium aștepta ceva, un ropot de aplauze sau de huiduieli, nu tot moarte. Un ins se ridică, aranjându-și melonul:
 - Pot să vă spun ceva care să vă liniștească. La cât de valoroasă a fost povestirea pe care ne-ați citit-o, mai mult ca sigur nu vi-o va fura nimeni! Larma se iscă. Lumea clocotea iarăși...

FIN

Ziua în care am îmbrățișat neproductivitatea

Drumul provoacă mult entuziasm! Bătăi puternice ale inimii, foșnituri ale hărții - de parcă ar fi necesară una, unghii rupte - sânge, lovături ritmice în geam.

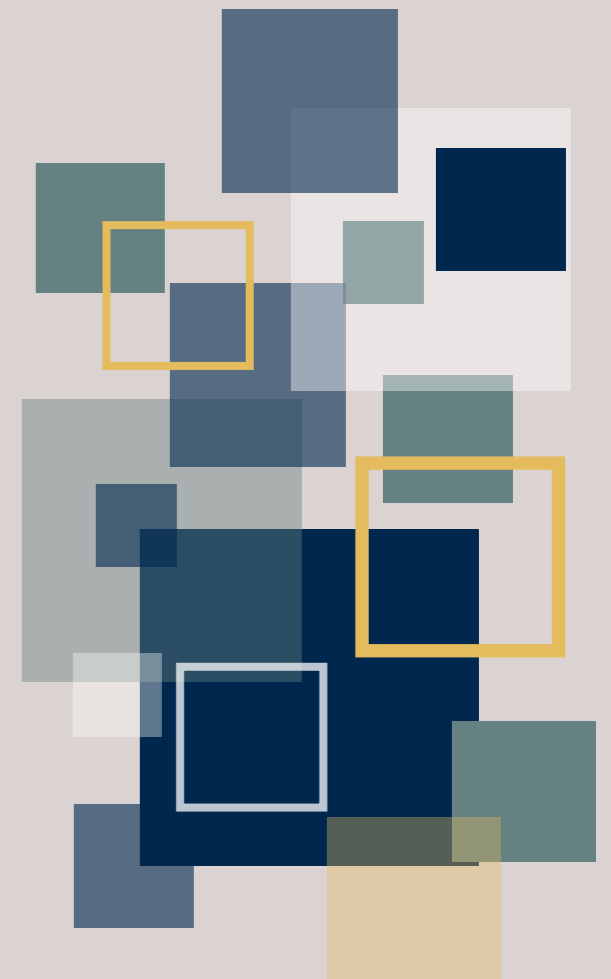
Teama că nu ajung la destinație e mai mare decât cea că plec în călătorie. Așa se întâmplă de fiecare dată, deși una e cauza celeilalte și ar trebui să revizuiesc gândirea învechită pe care o am. E obositor, îmi par lucruri mai importante de făcut. Obstacolele care mă așteaptă pot fi evitate, ne place să trecem pe lângă o groapă decât să lovim cu roata în ea. Copacii prăbușiți în timpul furtunilor sunt o provocare în sine. Cine s-ar da jos din mașină cu un fierăstrău ca să taie arborele în bucăți și să treacă? Nici saltul nu e o variantă - nici autobuzul din volumul 3 cu Harry Potter nu putea face tumbe, deci caut o altă rută.

Sunt interesată să ajung la fericire, dacă rezultatul final e corect, nu mai contează calculele și așteptarea.

Fericirea. În perioada pe care n-aș defini-o, ca să păstrez echilibrul dintre toate taberele care intuiesc începutul universului, omul se mulțumea ușor. Era suficientă hrana pentru o zi și peștera care să-l protejeze de fulgere ca să aducă satisfacția pe care în epoca ședințelor din bucătărie nu o mai găsim. Gândul că ziua de mâine există, mai important decât întrebarea referitoare la cum va arăta? Oare voi duce o nouă luptă ca să am ce mânca sau mă voi zbate în conflicte interioare ca să stabilesc ce vreau și cum să ating un ideal? Fericirea apărea ca un îndemn al conservării, să mai rămânem încă o zi pe Pământ, dar visul tău e să pui piciorul pe Marte sau cel puțin să dormi o noapte la înălțime.

De ce să fim bine acum, când fericirea de peste 20 de ani este atât de intensă? Trebuie să lucrăm...

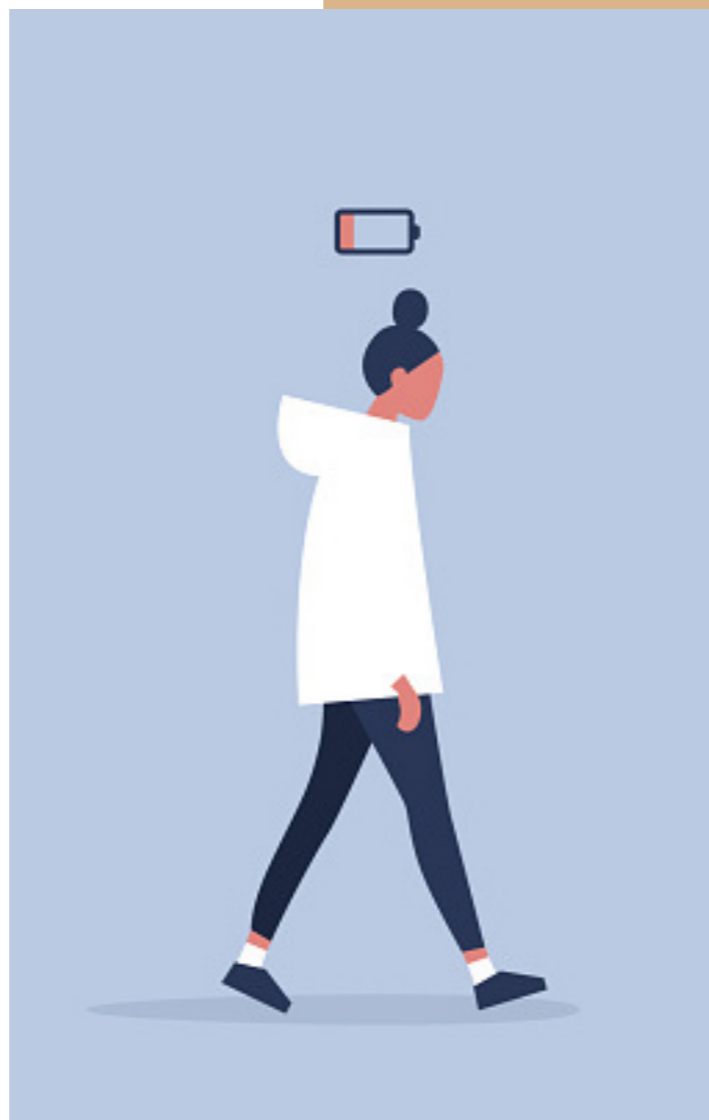
Mă așezam la masă, deschideam agenda. Nu mă uitam la dată, lăsam numerele pentru teme pe care le notasem în trecut. De ce aș fi folosit un highlighter? Nu realizam care era prioritatea demnă de culoare verde sau roz a momentului irecuperabil la final de zi?

10 minute pentru un to do list bine scris. 10 minute în fiecare zi. 10 minute... Nu sunt până la urmă decât 365 de foi în agendă și 3650 de minute investite corect - echivalentul a două zile și jumătate în care atât somnul, cât și bucuria se amână intenționat doar e mai importantă planificarea suferinței.

Scriem tot ce detestăm pe hârtie, dar nu ca să citească altcineva, nu cerșind empatie, ci ca să tăiem. Un rând acum, altul peste 2 ore. Cu puțin noroc sunt toate tăiate la final, însă în general rămân și pentru a doua, și pentru a treia zi. Dacă iubim în aparență ce lucrăm, atunci bifăm - încă un pas până la visul pe care îl avem. Normal că satisfacția vine pipăind dorința, intangibilă inițial în existența noastră de adolescenți confuzi și visători.

S-a scurs jumătate de an sau o lună sau un sfert sau atât a mai rămas. Depinde când începi să numeri și dacă ziua ta are 10 ore, 33 de minute și 38 de secunde ca pe Saturn sau 58 de zile și 15 ore, în termeni pământeni, ca pe Mercur. Știi că este de 24 de ore și că vrei să renunți la Social Media ca să se facă de 25, dar ai grijă să nu te rupi de realitate! Credem că furia și invidia, curiozitatea și misterul sunt neimportante, în loc să ne acceptăm emoțiile cum sunt și să le lăsăm timp să se desfășoare.

A fi productiv înseamnă a participa solitar într-o misiune. Misiunea de a bifa sau a tăia. Misiunea cu premiu sau de supraviețuire. În sine, fericirea ca ideal și siguranța au un conflict al lor. Oare ce este mai important?

Ți-ai pus o dorință la început de an? Ai vrut să respiri sau prioritatea este găsirea iubirii? Da, faci poezii când ți-ai planificat o pauză, căci și apelurile cu mama sunt atent contabilizate, iar dacă ai o ședință va intra robotul. „Salut! Sunt puțin ocupat, lăsați un mesaj!” spune. Pentru ea a fost suficient să sune ca să transmită ce spera. Pune în Google Calendar 25 de minute dedicate înțelegerii... Știi că ești pierdut, că nu e „productiv” așa. Lasă că te îndrumă Google Maps tot atât de bine ca un calendar.

„Îmi doresc să-mi fac prieteni noi” și mă întreb dacă vechii amici n-ar fi grozavi rămânând în povestea mea. „Îmi doresc să vizitez locuri noi”, dar nu știu câte trepte am de la etaj până la parter, deși îmi petrec majoritatea timpului acasă. „Îmi doresc să descopăr” și rămân în fața unor caiete deschise, inducându-mi ideea că doar acolo pot găsi ce caut, când imaginația mă poate duce mai departe.

În loc să căutăm „ceva mai bun” am putea îmbrățișa neproductivitatea prin a face tot ce avem... mai bun și în loc să ne iubim așa cum suntem până atingem „versiunea perfectă a noastră”, să înțelegem că noi suntem reali, iar ce rămâne să îndreptăm către altcineva.

Fericirea și durerea se împart. Râd când îmi spui o glumă și plâng când uiți de ora întâlnirii. Dacă tot ce contează se împarte, de ce n-am putea folosi același plan? Căi diferite, dar pentru emoții mergem pe același drum. Ajung în față, te strig și dacă te-ai împotmolit, mă întorc să te aduc. Ești ghidat din cauza orbirii de o mână rece care o prinde pe cea caldă. Sânge pe ambele.

Construiesc din furie un steguleț, îl decorez cu stresul dat de imagine și când e aproape gata îl înfig în paharul din mașină. Nu beau cafea, nu am ce lăsa în suport. Nu vreau probleme de sănătate, iar substanțele lichide se pot înlocui ușor. Nu am nevoie de cafea ca să rămân trează, singurătatea e un factor rezistent în sine.

Am murit. Furasem o mașină și am condus-o cu stângăcie pe drumurile asfaltate de la marginea orașului. Era pustiu. M-am izbit de zidul responsabilității. Impactul a fost puternic. Capul meu, rămas pe umeri, era naiv - îmi zburaseră gândurile și ideile. Cu parbrizul spart, picăturile de apă ale ploii se scurgeau în capsula de metal, inundând ultima urmă de speranță din mine.

Citindu-mi cuvintele îmi dai viață. Exist prin tine. Dacă sunt fantomă, vocea din mintea ta m-a invocat. Dacă sunt vie, m-ai chemat.

Dar dacă putem atinge cerul?

Voi știți ce sunt norii? Cu siguranță veți răspunde afirmativ, considerând că știți ce sunt norii, dar dacă vă contrazic și vă spun că acest articol o să vă schimbe gândirea? Acum probabil vă gândiți cum vă pot schimba câteva cuvinte gândirea? Răspuns: cu ușurință, deoarece intelectul este o exagerare prin el însuși și distruge armonia oricărei fețe, iar a influența o persoană înseamnă a-i da propriul tău suflet, persoana aceea nu mai gândește gândurile sale firești și nu mai este mistuit de pasiunile sale firești. Acum ar trebui să trec la subiect, nu?

Oamenii de știință spun că norul reprezintă o masă vizibilă de picături de lichid condensat (apă pe planeta Pământ) sau de cristale de gheață sublimată care se găsește în atmosferă deasupra suprafeței Pământului sau deasupra unei alte planete ce posedă atmosferă.

Cum ajung vaporii de apă să formeze norii?

Norii se formează când vaporii de apă (invizibili) din atmosferă se condensează în picături de apă sau cristale de gheață (vizibile), ca urmare a răcirii aerului umed sub punctul de saturație, prin destindere adiabatică sau prin traversarea de către masa de aer a unui mediu mai rece. Destinderea adiabatică poate avea loc în urma ascensiunii frontale sau orografice. De asemenea, norii se mai pot forma și în situația menținerii temperaturii aerului, dacă acesta primește vapori de apă până la saturație. De exemplu în zilele călduroase de vară cu evaporare intensă sau dacă masa de aer traversează o suprafață acvatică.

În plus față de suprasaturarea în vapori de apă, o altă condiție pentru formarea norilor mai este prezența nucleelor de condensare, care pot fi particule foarte fine de sare, cenușă, fum, polen, praf etc, care vor fi îmbrăcate într-un strat subțire de apă sau gheață, prin condensare sau sublimare, formând picăturile și cristalele.

Norii nu sunt sisteme statice, ci în cadrul lor au loc tot timpul evaporări, condensări, căderi gravitaționale de picături, reevaporarea acestora la baza norilor, ciocniri de picături, înghețarea picăturilor, topirea cristalelor, mișcări multidirecționale etc. Doar o parte din nori dau precipitații și alte fenomene asociate care ajung pe pământ (ploi, ninsori, lapoviță, grindină, măzăriche, burniță, oraje).

Toată lumea visează la zile cu soare, în care nu exista niciun nor care să păteze frumusețea cerului cristalin, dar eu mă simt ușor pierdută atunci. Câteodată o zi cu nori îți poate pune viața în perspectivă. Pentru mine norii sunt ca un fel de hărți, poate niște hărți ale vieții. Norii sunt corăbierii văzduhului. Când ești mic, te pierzi în jocul norilor care creează diferite forme pe cer și încerci să desenezi cerul cu imaginația: norii îți dau oportunitatea să le schimbe forma. Când devii mai mare, tot farmecul se pierde, dar desigur, există excepții de la regulă, căci altfel viața ar fi monotonă.

Când îndrăgești ceva foarte tare, reușești să vezi lucrurile care altora le scapă, nu-i așa? Nu pentru că nu ar fi capabili și ei să le vadă, doar nu au răbdarea și nici stăruința și e perfect în regulă să fie așa. Nici eu nu am răbdare sau elan pentru multe alte lucruri... Când privesc niște nori văd în ei forme, personaje, lupte. Voi ați văzut nori care să aibă aceeași formă? Cu siguranță nu, deoarece fiecare nor este diferit, unic și uneori îmi vine să râd: copilul din mine nu m-a părăsit niciodată... încă trăiește și se bucură de fiecare dată când mă aflu în mașină și văd cum se creează o întrecere între mine și pufoșii norișori albi care aleargă împins de vânt pe cerul bleu.

De fiecare dată mă gândesc că umbra norilor este la fel de trecătoare ca norii înșiși. Aceștia pot reprezenta o graniță a purității. Dar dacă dincolo de nori e ceva mai mult? Dacă norii reprezintă o ușă pe care niciun om nu a fost capabil să o deschidă?

O nouă lume?

Criza poluării – și ce poți face ca să ajuți

De ceva vreme tot auzim că planeta e în criză, că temperaturile se schimbă, că animalele sunt în pericol. Ei bine, toate astea ne pun și pe noi în pericol, întrucât sistemul planetar este construit să funcționeze holistic; dacă una dintre rotițe se strică, asta afectează toate celelalte rotițe și, ulterior, întreaga mașinărie. Iar dacă ai senzația că fabulezi în legătură cu încălzirea globală, nu trebuie decât să te uiți în jur: eu scriu acest articol în iunie 2021 și afară sunt 13 grade, deși în mod normal în perioada asta ar trebui să fie vreo 24. Anul trecut de abia că a nins puțin în București, când în alți ani se închideau școlile din cauza nămeților, iar în vara lui 2020 au fost 38 de grade timp de vreo 2 săptămâni consecutiv în capitală. E clar, ceva se întâmplă.

Deși avem nevoie de o schimbare la nivel sistemic, la nivel de cum funcționează economiile și societatea, schimbarea trebuie produsă și la nivel mental, în fiecare dintre noi. Cu toții putem face câte ceva să ajutăm planeta. Și, cine știe, poate fi chiar distractiv. Iată câteva probleme pe care le-am identificat și niște soluții accesibile tuturor!

Sunt sigură că ai auzit de problema plasticului sau că ai văzut chiar cu proprii ochi ambalaje aruncate peste tot, în păduri, pe plajă, în parcuri. Adevărul este că plasticul a devenit ubiquitar, că nu mai putem găsi un spațiu în natură unde să nu îl vedem (dacă voi știți un loc care e încă neatins, spuneți-mi și mie, vă rog). Ceea ce este mai rău e că animalele îl confundă cu mâncare; peștii, balenele, broaștele țestoase ajung să se sufocă cu paie sau își încurcă aripioarele în plase de pește din plastic, aruncate în ocean de vase de pescuit. Păsările își prind picioarele în pungii de unică folosință; exemplele sunt nenumărate. Problema e că plasticul nu e biodegradabil, deci va persista în natură și se va sparge în miliarde de bucăți minuscule (microplastic), care pot ajunge oriunde, din intestinalele animalelor până la noi, care le mâncăm carnea. Plasticul nu poate fi nici distrus prin ardere, întrucât ar degaja dioxine, care sunt foarte toxice, așa cum vă dați seama și din denumire. De asemenea, producția de plastic poluează enorm. Deci, ce poți face?

de Martha Guran

1. Dacă vezi gunoaie de plastic aruncate în natură, poți să le iei și să le arunci la un tomberon de gunoi reciclabil, de unde vor fi colectate și transformate într-un nou produs.

2. Soluția adevărată, dar care e mai greu de implementat: nu le mai cumpăra! Folosește un bidon de apă reutilizabil, de metal, de silicon. Chiar și o sticlă reutilizabilă de plastic durabil ar fi mai bună, însă plasticul poate degaja substanțe toxice sau cancerigene, atunci când se încinge de la căldură, vara. Indiferent de ce variantă ai alege, umple bidonul de la robinet (sau, dacă îți e teamă că apa de la robinet ar putea fi toxică, cumpără-ți un filtru pentru țevă sau o cană cu filtru, pe care o poți lua de la Carrefour și la care trebuie să schimbi filtru o dată pe lună). Dacă totuși nu vrei să investești în așa ceva (deși merită, căci la final e mai ieftin dacă procedezi așa decât dacă cumperi baxuri peste baxuri de PET-uri), ultima soluție ar fi doar să reumpli sticla de plastic Dorna de la robinet de mai multe ori până o arunci, iar, când decizi că e timpul să o înlocuiești, arunc-o într-un tomberon pentru reciclare. Însă ține minte, chiar la liceu avem un aparat cu apă, exact pentru acest scop.

Poți pur și simplu să nu îți mai iei cafeaua cu gheață în pahare de plastic și să le înlocuiești fie cu o cană de cafea reutilizabilă (asemenea bidonului menționat mai sus) pe care să o iei cu tine oricând ieși la cafea și să o speli apoi acasă. O altă variantă ar fi să ceri toate băuturile în pahare de hârtie, căci, deși nici copacii (din care se fac hârtie) nu pot fi tăiați la nesfârșit, măcar hârtia este biodegradabilă, spre deosebire de plastic. Dacă ai de ales între două pachete de biscuiți, unul cu ambalaj de plastic și celălalt de hârtie, alege-l pe cel din urmă. Cumpără-ți un pai de metal și refuză paiile de unică folosință de la restaurant. Orice este posibil, trebuie doar să fii deschis la alternative.

În afară de plastic, o altă problemă cu care se confruntă planeta sunt companiile mari, care o poluează, aruncându-și deșeurile în râuri, pe câmpuri, în oceane; lista poate continua. Te-ai întrebat vreodată cum e posibil să coste un tricou de la mall doar 15 lei? Ei bine, un mare contribuitor la problema poluării este industria fast-fashion (adică toate magazinele de unde ne luăm noi haine; Zara, H&M, Bershka, Stradivarius, etc), care, pe lângă că nu dispun corect de propriul gunoi, își tratează angajații de Martha Guran

foarte prost, încălcându-le nenumărate drepturi și forțându-i să muncească în condiții execrabile, până la epuizare și pe un salariu de doi lei, pentru a reduce costul producției și a satisface consumatorii vestici, maximizându-și totodată profitul. Spune „nu” acestui sistem!

1. Cumpără-ți haine de la companii echitabile. O simplă căutare pe Google cu „sustainable fashion brands” te va ajuta să le descoperi, însă asumă-ți faptul că aceste articole vor fi mai scumpe, întrucât cei care le produc sunt plătiți cum trebuie, iar ele sunt proiectate să reziste mult timp (adică sunt de o calitate foarte bună și nu se vor mai rupe sau strica asemenea hainelor de la brandurile de fast-fashion). Dacă această soluție nu îți surâde, ai putea pur și simplu să nu îți mai cumperi haine noi atât de des, sau să faci schimb cu prietenii dacă vrei un articol nou în garderoba ta.

2. Ceva ce poate fi chiar mai distractiv: încearcă să cumperi second-hand. Da, există această stigmă că dacă îți achiziționezi hainele de la magazine de mâna a doua, înseamnă că ești sărac, însă acest lucru e complet fals și cred că ar trebui să ne ridicăm mai presus de aceste stereotipuri idioate. Ar trebui să realizăm că boutiqueurile de mâna a doua pot fi chiar super și că, de multe ori, găsești articole unicate aici, pe care în mall nu le-ai putea cumpăra niciodată și care îți pot îmbunătăți semnificativ garderoba. Așa că hai, ce mai aștepti? Ia-ți un prieten și mergeți în căutare de chilipiruri second hand. Și nu uita să le speli bine înainte să le porți!

O alta problemă este cea a emisiilor de dioxid de carbon în atmosferă, care e un gaz de seră care nu lasă căldura să se degaje înapoi în spațiu, planeta încălzindu-se din această cauză. În ziua de astăzi, cam orice emite dioxid de carbon, dar în special mașinile cu care ne plimbăm zilnic. Dacă ai de mers undeva, alege un mijloc de transport în comun în detrimentul unui Uber, taxi sau mașină personală (reduci numărul de emisii per persoană așa) sau, mai bine și chiar mai sănătos, mergi pe jos sau cu bicicleta. Cumpără produse fabricate local, ca să reduci emisiile ce se degajă din transport. Din nou, orice este posibil, dacă ești deschis la minte.

Sper că te-am convins și că ești gata de drum. Hai, pornește! Și nu uita să stingi lumina când ieși din cameră!

Ce condiții ar trebui să îndeplinească mesajul didactic din perspectiva structurii și a conținutului ?

Mesajul didactic, așa cum este el structurat de către profesor, presupune un proces de codare de către acesta și de decodare de către elevi. Contextul în care se transmite mesajul didactic permite, chiar impune, folosirea unui limbaj prestabilit. Așadar, din punct de vedere al conținutului, mesajul didactic poate fi codat și decodat cu ușurință în activitatea didactică dacă profesorul și elevii se raportează la același cod.

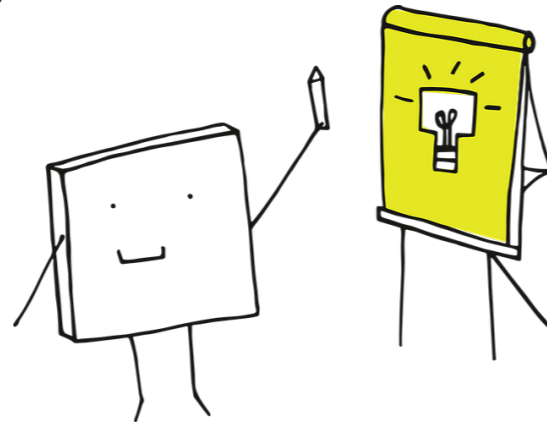
Unul dintre scopurile comunicării didactice este, printre altele, asigurarea transferului de cunoștințe. Pentru ca acesta să fie realizat, se recomandă ca profesorul să aibă o strategie prestabilită privind structurarea conținutului mesajului didactic. Informația trebuie astfel să fie prezentată plecând de la utilizarea unui cod comun cu elevii și extinderea acestuia prin inserarea noțiunilor noi explicate de fiecare dată prin intermediul celor existente și fixate deja. Astfel, complexitatea conținutului mesajului poate crește treptat, profesorul asigurându-se că acesta este receptat și decodat de către elevi, iar transferul de cunoștințe este asigurat.

La nivelul structurii, mesajul didactic poate avea mai multe forme în funcție de intenția profesorului. În primul rând, acesta poate fi de orientare sau de comunicare, modalitate folosită de către

profesor pentru a transmite sau a solicita primirea altor mesaje. Feedback-ul este foarte important în comunicarea didactică deoarece el asigură realizarea conexiunii inverse. Cu cât elevii au o vârstă mai mică, cu atât mai mult este nevoie ca ei să obțină un feedback pentru validarea acțiunilor lor. De aceea, profesorul poate structura mesajul didactic sub formă de evaluare atunci când solicită sau își afirmă o părere. Mesajul de evaluare poate fi utilizat și de către elevi în aceeași modalitate. El poate fi asimilat cu un feedback, iar elevii trebuie să fie încurajați de către cadrul didactic să răspundă și să ceară feedback pentru a-și dezvolta capacitatea de autoevaluare.

Mesajele de influență îl ajută pe profesor să-i dea conținutului o anumită direcție, un anumit sens. Acesta poate oferi o sugestie elevilor în cadrul unor activități de grup, iar elevii pot, prin intermediul aceleiași structuri, să solicite o sugestie privind rezolvarea aceluiași exercițiu de grup.

Nu în cele din urmă, mesajul de decizie îi oferă posibilitatea profesorului să își exprime acordul sau dezacordul în legătură cu un subiect. Această modalitate de structurare a mesajului didactic se apropie de categoria evaluării întrucât îi oferă profesorului posibilitatea de a califica anumite răspunsuri

sau performanțe ale elevilor și de a-și adapta modalitatea de transmitere a conținutului didactic la progresul elevilor. Din perspectiva conținutului, mesajul didactic trebuie să urmeze mai mulți pași, o parte dintre aceștia fiind deja anticipați. Conform psihologului american Robert M. Gagné, scopurile educației didactice trebuie să conțină informații prin care cadrul didactic să informeze elevii asupra obiectivelor lecției, să prezinte sarcinile de învățare într-o manieră foarte clară, să asigure realizarea conexiunii inverse (sau feedback-ului) și transferul de informații. Cu alte cuvinte, conținutul mesajului didactic trebuie să fie în concordanță cu structura acestuia pentru ca intenția conform căreia a fost trimis să fie conformă cu mesajul perceput și decodat de către receptor.

Administratorul de patrimoniu

Un administrator de patrimoniu coordonează activitatea personalului nedidactic din subordine: paznici, îngrijitori, muncitori.

Totodată supraveghează personalul nedidactic în vederea igienizării spațiilor din unitate în urma dezinfecțiilor efectuate de firmele specializate, cât și cu materialele din dotare primite din unitatea școlară.

Are sarcina de a întocmi referate de necesitate către directorul unității în vederea aprobării celor necesare, precum și contractele de achiziții.

Primește oferte pentru achiziționarea materialelor de întreținere, curățenie, dezinfectanți, obiecte de inventar, mijloace fixe, tot ce ține de bunul mers al școlii, în baza referatelor aprobate.

Elaborează planul de muncă anual și semestrial pentru compartimentul administrație în corelație cu planul managerial al unității și îl aduce la cunoștință directorului și subordonaților (pers. nedidactic).

Predă la începutul fiecărui an școlar sub inventar fiecărui diriginte al clasei sala de clasă cu toate dotările și materialele didactice și le preia la sfârșitul anului școlar pe bază de proces-verbal.

Rezolvă, cu aprobarea directorului, toate problemele ce revin sectorului administrativ-gospodăresc.

Distribuie materiale de curățenie și întreținere personalului nedidactic din subordine pe baza bonurilor de consum.

Distribuie materiale de papetarie către compartimentele din unitatea de învățământ: director, secretariat, contabilitate, biblioteca, centrul de documentare, compartimentul de informatică.

Identifică și aplică soluții optime, prin consultare cu conducerea unității, pentru toate problemele ce revin sectorului administrativ.

Face propuneri de înlocuire a bunurilor ce nu mai pot fi folosite (propuneri de casare) la timp.

Se preocupă de procurarea materialelor pentru efectuarea curățeniei și dezinsecției, precum și a unor obiecte de inventar pentru desfășurarea activităților educative, cultural

sportive.

Organizează și gestionează baza materială a unității de învățământ.

Gestionează și răspunde de păstrarea bunurilor mobiliare și de inventar ale instituției, pe care le repartizează pe sub gestiuni și ține evidența acestora pe surse de finanțare , listează lunar intrările , ieșirile , centralizator B.C , NIR.

Povestea lui Sebastian Dobrinu

Elevul bucureștean ajuns antreprenor în Silicon Valley

De-a lungul timpului, Sebastian a fost numit de mulți „cel mai tânăr milionar din Silicon Valley”, „tânărul care a cucerit America”, sau „copilul minune al României”, dar cine este cu adevărat Sebastian Dobrinu? Care a fost drumul lui și cum a ajuns în punctul în care este acum?

Povestea lui Sebastian începe pe 30 august 1998 la Botoșani, locul nașterii sale, înainte ca părinții săi să se mute în București. Încă de mic, el este un copil foarte curios, dezmembrând jucării și alte obiecte pentru a înțelege cum funcționează. Primește primul calculator la vârsta de 6 ani, un Mac iBook G6, dar părinții nu îi permit să îl folosească decât o oră în fiecare zi.

Destinul lui Sebastian se pecetluiește în momentul în care acesta, jucându-se jocul video preferat, descoperă unul dintre fișierele cu codul sursă. Deși are doar 7 ani, este fascinat de textul cu semne ciudate, aparent la întâmplare, pe care le descoperise. Reușește să-și convingă părinții să îi cumpere o carte de programare, care va fi de altfel prima sa carte citită.

Sebastian devine din ce în ce mai bun la programare și reușește să creeze un joc de șah. La 11 ani primește primul iPhone pe care îl va folosi pentru a învăța să dezvolte aplicații iOS. Cu noile cunoștințe dobândite, la 12 ani găsește primul său client: o companie americană producătoare de yacht-uri pentru care va crea o aplicație de mobil. Părinții săi au fost reticenti când le-a cerut pentru prima dată detaliile bancare pentru a primi banii făcuți cu ajutorul calculatorului. Până la urmă, aceștia au înțeles potențialul lui Sebastian și i-au ridicat restricția de a petrece doar o oră pe zi în fața calculatorului.

La vârsta de 14 ani, Sebastian era deja un adevărat dezvoltator iOS care avea clienți din toată lumea. La 17 ani, în clasa a 12-a, obține primul job la birou într-o companie numită Voya, un start-up german cu filială în București. În toată cariera sa de programator iOS, Sebastian a lucrat pentru 30 de clienți din 9 țări, a creat proiecte open-source folosite de mii de programatori și milioane de utilizatori, și a lansat 3 cursuri online (pe platforme de tipul Udemy) de programare la care a avut mii de studenți.

Întâlnirea cu Mark Zuckerberg

Datorită contribuțiilor sale la unele dintre proiectele open-source ale Facebook, aceștia i-au oferit o invitație la sediul lor cu toate costurile asigurate pentru a discuta cu el și a se cunoaște mai bine. Ajuns acolo, Sebastian l-a întâlnit pe Mark Zuckerberg, unul dintre idoli săi, și și-a dat seama cât de mult își dorește să lucreze în Silicon Valley la o companie precum Facebook. Din păcate, român fiind, legea americană nu le-ar fi permis celor de la Facebook să îl angajeze decât dacă ar fi fost student la o facultate americană.

Câteva cuvinte despre viața de elev a lui Sebastian

Sebastian a urmat liceul ICHB, de unde a fost exmatriculat în clasa a 12-a din cauza declarațiilor făcute într-un interviu după întâlnirea cu Mark Zuckerberg. Ulterior, liceul s-a oferit să-l primească înapoi, dar era prea târziu. Sebastian se decisese deja să plece în SUA și nu mai avea nevoie să termine liceul sau să susțină bacalaureatul. Se mai spune că Sebastian ar fi fost olimpic la informatică, dar eu nu am reușit să confirm această informație. Sebastian nu apare nicăieri pe site-ul olimpiadei de informatică, dar este de înțeles. Olimpiada necesită cunoștințe foarte diferite de cele folosite în programarea de aplicații iOS, și ar fi fost o alegere mult mai bună pentru Sebastian să continue să aprofundeze aceste tehnologii decât să încerce să învețe și materia pentru olimpiadă.

Întâlnirea cu Tim Cook

Apple Worldwide Developers Conference (WWDC) este o conferință anuală ținută de Apple în California unde aceștia își prezintă noile tehnologii. Apple oferă anual câteva burse pentru elevi și studenți care acoperă costurile de participare la conferință. Sebastian a aplicat pentru bursă la ediția din 2015, când avea 16 ani, și a fost respins. Un an mai târziu, Sebastian a aplicat din nou, de această dată concurând cu aplicația creată pentru cei de la Voya, și a fost acceptat. Ajuns acolo, Sebastian a avut oportunitatea de a-l întâlni pe Tim Cook, iar discuția cu acesta i-a dat motivația să continue ceea ce face, știind că este pe o traiectorie bună în viață.

Plecarea în SUA

Pentru a-și putea urma visul de a ajunge în Silicon Valley, următorul pas pentru Sebastian era să ajungă student la o universitate americană. Astfel, Sebastian susține examenul SAT și aplică la facultate. Este acceptat cu bursă la Technical University of New York, nici pe departe o universitate de prestigiu, dar totuși o universitate care îi va permite să își urmeze visul. Din cauză că bursa primită nu îi acoperă toate costurile, iar Sebastian plecase la drum doar cu economiile personale strânse din programare, acesta se vede forțat să renunțe la facultate după doar un semestru pentru a se concentra pe noul său start-up: Storyheap.

Storyheap

Storyheap este o platformă care ajută companiile și influencerii să își sincronizeze story-urile de pe Instagram și Snapchat. Fiind deja în New York, Sebastian a început să abordeze investitori și a reușit să obțină o finanțare inițială de 100.000 dolari. Sebastian a pornit compania cu un prieten din State cu un an mai mare, dar aceasta l-a părăsit atunci când compania a dat de greu. Din fericire, compania a reușit să se impună pe piață, iar Storyheap valorează astăzi milioane de dolari. În 2019, Forbes l-a declarat pe Sebastian cel mai tânăr milionar din Silicon Valley, iar popularitatea sa a explodat.

Astăzi, averea lui Sebastian se ridică la câteva milioane bune de dolari. Dar deși i-au adus multă popularitate, nu banii sunt cei care îl definesc pe Sebastian. Mai presus de toate, Sebastian este un tânăr obsedat de programare și cu dorința de a crea ceva inedit. Nu vom ști niciodată cât de important a fost norocul în povestea lui Sebastian și cât de reproductibil este succesul acestuia. Poate că au mai existat alți 10 tineri care au urmat același traseu ca Sebastian și nu au reușit, dar ar fi imposibil de știut. Cu toate acestea, povestea lui Sebastian merită spusă nu doar pentru lecțiile care pot fi învățate din ea, dar și pentru că ne motivează să ne urmăm visul.

Fluturile, entropia și haosul

Fotoni de lumina pătrundeau ritmic atmosfera terestră, în speranța găsirii unor plante niciodată existente. Asteroidul lovește glorios Pământul, dar dinozaurii nu sunt acolo. Noaptea nu a venit, iar după vară nu a mai urmat toamna. Nu a plouat niciodată. Poate ne-am mai fi întâlnit în ziua aceea, dar păcat că nu am ajuns să te cunosc.

Fapte și consecințe. Consecințe și fapte. Pe parcursul vieții ajungem să avem regrete în privința multor aspecte, să ne gândim că mai bine făceam altcumva sau chiar deloc. Mereu ne întrebăm „de ce”, dar mai rar întrebăm „cum?” sau „pentru ce toate astea?”. Fiecare decizie pe care o iei, fiecare eveniment ce are loc este unic și atent conceput în pântecul misterios al Universului. Aș vrea totuși să mă credeți când spun asta și, desigur, de dragul științei o să las la o parte metaforele și sunt pregătită să vă explic mai pe-ndelete cauzalitatea și originea relativă a evenimentului în sine, cu ajutorul a trei concepte din mult-îndrăgita și inevitabila fizică.

1. Teoria haosului și efectul fluturului

Teoria haosului ne zice că modificările mici ale condițiilor pot avea urmări mai târziu. Dacă plecați de acasă cu 30 de secunde mai târziu, chiar dacă ați pierdut autobuzul, este posibil să întâlniți pe cineva care să vă facă o ofertă, să vă ceară numărul de telefon, să pună o simplă întrebare, poate chiar să vă jefuiască ori să vă spună că aveți șireturile deznodate, schimbându-vă viața pe moment sau chiar pentru totdeauna. Așa spune teoria haosului, care practic admite faptul că unele sisteme pot avea componente foarte diferite, deși toate au puncte de pornire foarte asemănătoare. Ideea principală a teoriei haosului, aceea că schimbări mici pot avea adesea efecte mari, este deseori numită „efectul fluturului”, care afirmă că un fluture poate să bată din aripi și să provoace o tornadă.

Haos este totuși o denumire greșită. Nu este haotic în sensul de nestăpănit, impredictibil sau lipsit de structură. Sistemele haotice sunt deterministe, prin urmare, dacă știți cu exactitate punctul de plecare, sunt previzibile și reproductibile. Dar, dacă luați în considerare un rezultat final, este imposibil să vă întoarceți și să spuneți de unde a provenit acel rezultat, întrucât mai multe căi pot duce la el.

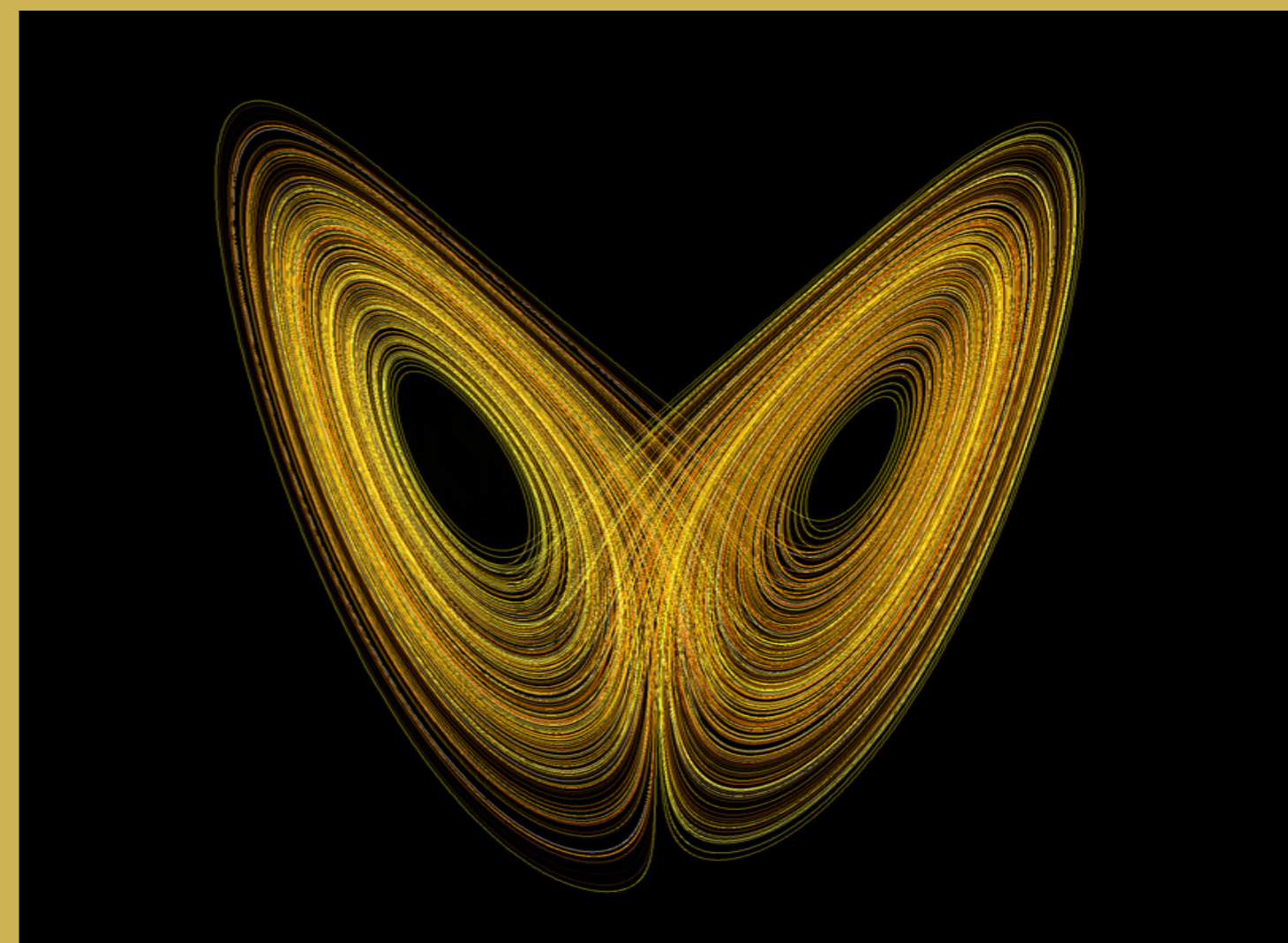
2. Entropia

Una dintre modalitățile de utilizare a entropiei este măsurarea tulburării unui sistem. Adică, haosul din interiorul unui sistem se datorează entropiei. În mod normal, pe măsură ce temperatura crește sau scade, există modificări majore în molecule și atomii care alcătuiesc un sistem.

Dacă definim entropia în termeni mai simpli, putem spune că este degradarea materiei și a energiei în univers, până la o stare finală de uniformitate inertă.

Motivul alegerii acestor 3 concepte continuu prezente în viața noastră este simplu de explicat: unele evenimente sau persoane pe care le întâlnim aparent întâmplător pot reprezenta uneori etape importante din viața noastră. Așa că, de acum înainte, nu te mai descuraja, deoarece nu știi niciodată unde te poate conduce haosul.

de Cosmina Ene

Atractorul Lorenz. Grafic în format vectorial SVG, proiecția traiectoriei sistemului Lorenz în spațiul fazelor cu valori „canonice” ale parametrilor $r=28$, $\sigma = 10$, $b = 8/3$

de Cosmina Ene

15 aplicații utile care o să îți facă viața mai interesantă

În ciuda faptului că pandemia se apropie încet-încet de mult-așteptatul final, din ce în ce mai mulți oameni fiind vaccinați zilnic, este imposibil să negăm că relația noastră cu tehnologia s-a schimbat fundamental: a devenit una mult mai strânsă de-a lungul carantinelor aparent interminabile, fiind blocați în casă cu nimic mai mult decât device-urile noastre și privirile judecătore, eterne, ale rudelor. Când exteriorul era un mediu ostil, pe care îl evitam cu orice preț, tehnologia a devenit cel mai bun prieten al nostru, găsind în ea o formă de escapism din realitatea dură: jocuri, seriale, filme, rețele de socializare, apeluri până noaptea târziu cu prietenii pe care abia așteptai să îi vezi. Deși dependența noastră în creștere față de ea are evident consecințe negative (aplicații cu algoritme agresive care abia așteaptă să profite de susceptibilitatea noastră la a fi distrași; criza terifiantă a anonimității și a intimității online), putem să spunem cu toată siguranța că tehnologia ne-a oferit multe metode să ne relaxăm și să ne desfășurăm activitățile uzuale (școala, munca) din siguranța propriei case, într-o situație neașteptată ca cea prin care am trecut. Cu acestea fiind spuse, mai jos veți găsi o listă cu 15 aplicații care consider că merită încercate, s-ar putea să te ajute: cu atât de mult timp liber în vacanță, de ce nu?

1. f.lux
(<https://justgetflux.com/>)

2. DeepL
(<https://www.deepl.com/en/translator>)

3. Notepad++
(<https://notepad-plus-plus.org/downloads/>)

4. Tor
(<https://www.torproject.org/>)

5. OpenShot
(<https://www.openshot.org/>)

Prima aplicație pe care o recomand este f.lux, deoarece o să îți ajute ochii considerabil. Aceasta adaptează luminozitatea și căldura luminii monitorului în funcție de poziția soarelui relativă cu locația ta, pe baza unor parametrii care pot fi setați de tine în detaliu (alternative fiind setările implicite, pe care le recomand). Astfel, ochii tăi nu vor mai fi obosiți și neadaptați luminii solare în timpul și după utilizarea calculatorului. Aveți mai jos configurația folosită de mine, în caz că cineva este interesat.

A doua aplicație pe care o recomand este DeepL. DeepL este un algoritm de traducere, ce are la bază o inteligență artificială cu scopul de a interpreta textul, nu de a-l traduce cuvânt cu cuvânt (problemă des întâlnită cu servicii precum Google Translate).

A treia aplicație pe care o recomand este Notepad++. Consider Notepad++ o alternativă clar superioară Notepadului oferit de Windows, deoarece poate fi modificat în detaliu în funcție de nevoile utilizatorului, are suport implicit pentru programare și este în general o aplicație foarte bună de luat notițe, cu multă diversitate în opțiuni.

Pentru a patra recomandare, consider Tor o soluție ideală pentru criza anonimității online. Un browser axat pe intimitate și viteză, ce funcționează printr-o serie de noduri descentralizate care fac locația utilizatorilor imposibil de urmărit.

A cincea mea recomandare este OpenShot, care este o aplicație de video editing open-source, ce permite utilizatorilor multe opțiuni de a tăia, modifica și lega videoclipuri, păstrând în același timp o interfață simplă, ușor de înțeles, ce ajută în mod semnificativ orice persoană care este nouă în acest câmp.

Secțiunea Mate-Info

Malwarebytes este a șasea mea recomandare, deoarece este pur și simplu un antivirus excelent. Cât timp ai Malwarebytes instalat și funcționează în fundal, poți să fii sigur că niciun virus, oricât de ascuns, nu va trece mai departe și îți va afecta informațiile importante.

Itch.io este una dintre aplicațiile mele preferate, deoarece oferă micilor creatori de jocuri o voce, într-un mediu aparent acaparat de cele mai mari corporații de dezvoltare. Pe itch.io am găsit multe jocuri independente care mi-au plăcut, iar diversitatea lor este una impresionantă, totul la prețuri decente, care susțin direct studiouri mici, pasionate de munca lor. Recomand "Night in the woods".

Virtual Box este altă aplicație interesantă, deoarece îți permite să ai un computer în interiorul propriului tău computer. Da, m-ați auzit corect: Virtual Box permite utilizatorilor să creeze spații restrânse în calculatorul lor, dedicate unor calculatoare mai mici, care pot funcționa pe orice sistem de operare modern: success în a testa Linux, Windows XP, MacOS fără să te chinui să le instalezi pe propriul calculator.

KeePass este perfect pentru uitucii ca mine, poate chiar și pentru voi. Un program open-source de password management, care îți permite să îți salvezi toate parolele într-un singur loc, cu un sistem de securitate și criptare incredibil de dificil de spart, după orice standard. Este simplu de folosit, recomand.

Cu RescueTime, poți să vezi în detaliu cu ce îți ocupi ziua la calculator, ceea ce te poate ajuta să devii mai productiv, prin prisma propriei vinovății, într-o societate în care lenevitul este văzut ca o crimă. Lăsând umorul în spate, RescueTime este o aplicație care m-a ajutat să îmi ocup timpul cu lucruri mai utile, iar ca ultim resort, poate să fie programat să îți blocheze accesul pe anumite siteuri/aplicații, pentru a te ajuta să te concentrezi.

6. Malwarebytes
(<https://www.malwarebytes.com/>)

7. itch.io
(<https://itch.io/>)

8. Virtual Box
(<https://www.virtualbox.org/>)

9. KeePass
(<https://keepass.info/>)

10. RescueTime
(<https://www.rescuetime.com/>)

de Matei Cercel

Secțiunea Mate-Info

11. GIMP
(<https://www.gimp.org/>)

12. backiee
(Îl puteți găsi cu ușurință pe Microsoft Store)

13. Calibre
(<https://calibre-ebook.com/>)

14. EarTrumpet
(Din nou, poate fi găsit cu ușurință pe Microsoft Store)

15. TidyTabs
(<https://www.nurgo-software.com/products/tidytabs>)

GIMP este o alternativă open-source pentru Photoshop, care m-a impresionat prin detaliul, complexitatea, dar și simplitatea de a-l folosi la nivel de suprafață. Recomand, dacă simțiți că Paint este prea puțin pentru ce căutați, sau Photoshop este prea scump.

backiee este un program pentru fundale de calculator, toate cu subiecte diverse și rezoluții pentru orice monitor: face găsirea unui fundal dorit mult mai ușoară.

Calibre este alt program pe care îl folosesc în mod uzual, deoarece funcționează ca un raft de cărți virtual, foarte ușor de organizat și modificat. Poate citi aproape orice tip de document și face transferul cu un E-Book precum Kindle foarte ușor.

EarTrumpet este un program simplist, dar util: îți permite să modifice individual nivelul de sonor a aplicațiilor, în loc să modifice sunetul per-total al calculatorului. Este mai ales util pentru orele online, din motive pe care nu pot să le menționez (dar le puteți probabil intui).

TidyTabs este ultima mea recomandare - este un program de organizare mai ușoară a ferestrelor deschise pe calculator, care m-a ajutat foarte mult să rămân ordonat în ceea ce fac.

Pentru că ați rămas până la capăt, vă mulțumesc, iar în afară de mulțumiri, am pentru voi o surpriză: Toate aplicațiile prezentate aici sunt complet gratuite, așa că vă puteți pune pe descărcat când vreți.

de Matei Cercel

Despre frici și anxietate

Ce ai face dacă nu ți-ar fi frică de nimic? În ciuda faptului că lumea crede că este neînfricată, toate lucrurile pe care regretăm că nu le-am făcut provin din frici.

Frica este o emoție care face parte din registrul normal al emoțiilor umane, fiind perceperea conștientă sau inconștientă a unei amenințări. Frica este trăită subiectiv ca impuls căruia nu-i poți opune rezistență, ca impuls de a acționa în fața unui amenințări iminente. Funcția acestei emoții este de a activa mecanismul de apărare prin fugă sau acțiuni de apărare.

Frica ne afectează în moduri diferite, de la o vagă senzație de neliniște sau un nod în stomac la o stare de panică amețitoare, ca și cum lumea s-ar sfârși.

Deși suntem descendenții celor care au resimțit frică și anxietate, emoții care i-au protejat de pericole și le-au asigurat supraviețuirea, se pare că avem doar două frici cu care ne-am născut – frica de zgomote puternice și frica de a cădea în gol. Cu toate acestea, în timp dezvoltăm și alte frici, precum cea că lucrurile se pot schimba mâine... de la lucruri mici, precum luarea unei note mici, până la lucruri mai importante, precum moartea unei persoane sau faptul că poți fi implicat într-un accident pe stradă, sunt o mie de lucruri care se pot schimba. Ești împovărat de frici și temeri, și nici una nu este întemeiată – pentru că și ieri erai

plin de toate aceste frici, fără să fie nevoie.

La naștere, copilul este complet lipsit de ajutor, într-o lume despre care nu știe nimic. În mod firesc, el este speriat de necunoscutul cu care se confruntă. Nu a uitat încă cele două luni de securitate absolută, de siguranță, cele două luni în care nu avea nici o problemă, nici o responsabilitate, nici o grijă pentru mâine.

Un copil este slab, vulnerabil, nesigur. Automat, începe să își creeze, în diferite moduri, un scut, o protecție. De exemplu, trebuie să doarmă singur, este întuneric și îi este frică, dar are lângă el ursulețul de pluș și se convinge că nu este singur – prietenul lui este cu el. Apoi, va crea ursuleți psihologici și deși adultul crede că nu are ursuleț de pluș, se înșală.

De aceea inteligența cere într-un fel natural, într-un anumit punct al maturității, să renunți. Era în regulă atunci când erai copil, dar într-o zi va trebui să îți părăsești ursulețul de pluș. Când, într-un final, renunți la scut înseamnă că ai încetat să mai trăiești dominat de frică.

Anxietatea este prezentă ca stare normală în viața zilnică, ca o frică prelungită, de durată, însoțită de agitație și neliniște. Spre exemplu, devenim neliniștiți în fața unui eveniment prezent sau viitor, ne frământă rezolvarea unei probleme sau ne cuprinde panica într-o situație neprevăzută.

Anxietatea nu este asociată cu acțiune ci este trăită subiectiv ca lipsă de speranță. Aceasta apare în situații în care amenințarea percepută de persoană nu poate fi înlăturată prin fugă sau evitare, fiind mai puțin reală. Deseori avem gânduri care generează anxietate și nu fapte care reprezintă o amenințare reală. De fapt, ea apare în fața unor amenințări așteptate, anticipate. Ce se anticipă? Se anticipă un eșec, o consecință catastrofală, se așteaptă o respingere, o rejecție, un eveniment amenințător.

Simptomele de anxietate împiedică persoana respectivă să-și folosească resursele și să-și atingă scopurile în carieră sau în viața personală. De asemenea simptomele anxioase îi afectează persoanele în cauză relațiile sociale. O persoană care suferă de anxietate evită acele situații sociale care duc la stare de disconfort pentru a-și ameliora suferința, dar ceilalți o percep ca fiind ciudată și neintegrată în grup sau în societate.

Între cele două stări emoționale nu există o delimitare clară și trec una în cealaltă. Frica se transformă în anxietate atunci când situația de amenințare persistă, iar persoana în cauză nu percepe nicio soluție.

Soluția fricilor este să găsim o cale să le acceptăm și, mai important, să preluăm controlul, respectiv, să nu mai lăsăm fricile să ne dicteze acțiunile. Singurul mod de a prelua controlul este să ne confruntăm cu frica.

de Bianca Dumitru

Confruntarea fricilor înseamnă ieșirea din zona de confort și acomodarea cu emoțiile inconfortabile. Dacă alegem ezitarea și evitarea, frica noastră se va accentua și ne va convinge că pericolul chiar există. Evitarea este cea care ne împiedică să scăpăm de frici.

Deseori alegem să ne negăm fricile nu doar în fața altora, ci și față de noi. Nu vrem să părem vulnerabili sau neputincioși, chiar dacă asta simțim. Dar frica încearcă să ne spună ceva despre noi. De multe ori, dedesubtul fricii putem găsi alte lucruri decât cele la care ne-am așteptat. Când suntem copleșiți de temeri, ajungem să nu mai fim atenți la cauză drept declanșator al fricii, ci la frică drept justificare a pericolului.

De exemplu, teama de a nu fi judecați de alții poate veni dintr-o neîncredere în noi înșine, chiar din teama de respingere sau singurătate. Dacă am avut părinți critici, ne putem teme că și ceilalți pot să procedeze la fel cu noi.

Când ceva ne sperie, ne punem în situația de a ne confrunta cu acel lucru. Punem deoparte toate măsurile de siguranță, toate certitudinile; jucăm la noroc. Viața este ca un joc de noroc, iar mintea tuturor a devenit aceea a unui om de afaceri: calculată, gândindu-se tot timpul la profit și la pierderi, neasumându-și niciodată riscuri – riscul este necesar.

de Bianca Dumitru

Viața este a celor care riscă, a celor care trăiesc periculos, aproape pe marginea prăpastiei.

Ai observat că atunci când dai de un șarpe pe stradă, gândirea se oprește? Brusc, dispar gândurile – mintea rămâne goală pentru că situația este atât de periculoasă, încât nu îți mai permiți să gândești. Gândirea necesită timp, iar șarpele este acolo și s-ar putea să nu mai aștepte după tine... te poate mușca.

Trebuie să faci ceva fără să gândești. Trebuie să acționezi fără să apelezi la minte, trebuie să sari – de fapt, nu tu iei decizia de a sări. După ce ai sărit, mintea revine și începi să te gândești la multe lucruri. Uși că săritura a fost spontană.

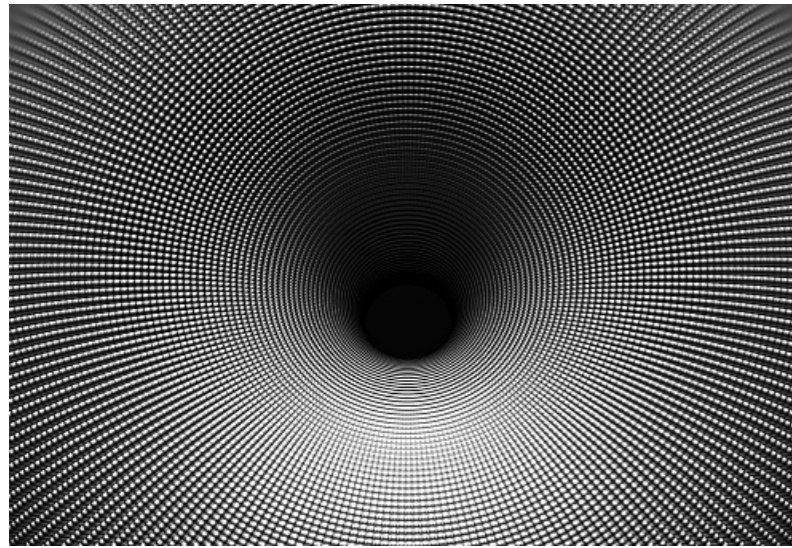
Nu putem controla reacția corpului nostru, deoarece creierul rațional este „decuplat” în momentul pericolului, reacția fiind una fiziologică, intensă și de scurtă durată.

Oriunde este pericol, creierul persoanei afectată de frică trece pe pilot automat, acționând pe principiul “fight or flight”. Când oamenii se simt la adăpost, încep să gândească prea mult. Vocea interioară devine o barieră în calea simțurilor: nu-ți da voie să vezi, nu-ți da voie să auzi, nu-ți da voie să trăiești.

În concluzie, pentru a scăpa de sentimentul incapacității de autocontrol trebuie să înțelegem în profunzime și să acceptăm nesiguranța vieții, trăind și asumându-ne prezentul cu tot ceea ce presupune el.

Universului Nu-i Pasă!

O să asum că, în cei 15-18 ani de viață, ați auzit măcar o dată fraza: „Ce-o vrea universul?”. Ei bine, să fim sinceri: universului chiar nu îi pasa. El are problemele lui, nu are timp să se gândească dacă tu ar trebui să iei un 5 sau un 10 la test. Și oricum, universul n-ar avea timp să se ocupe de destinul a 7 miliarde de oameni, simultan! Dacă ar fi așa, atunci universul are niște explicații de dat. Însă, nu e! Cum am spus, universul are propriile treburi, majoritatea având legătură cu păstrarea vieții noastre.

De exemplu, chiar acum, există în spațiu milioane de găuri negre, care dacă se apropie puțin de noi, ne vor „înghiți”. Dar ce sunt exact găurile negre? Pe înțelesul tuturor, acestea sunt niște corpuri negre ideale, deoarece nu reflectă lumina.

În termeni științifici, o gaură neagră este o regiune în timp-spațiu, care are un câmp gravitațional atât de mare, încât nici măcar lumina nu îl poate învinge. Acestea se formează în momentul în care o stea destul de masivă se colapsează la sfârșitul ciclului vieții. Apoi, cu timpul, acestea cresc prin absorbirea materiei ce o înconjoară. Aceste găuri negre au creat multe întrebări pentru fizicienii ce le studiază, multe dintre ele nefiind încă deslușite.

De exemplu, în 1971, Stephen Hawking a arătat cum zona totală a orizontului evenimentelor (o limită în spațiu-timp prin care materia și lumina pot trece doar spre centrul masei găurii negre) nu poate scădea niciodată, asemănător legii a 2-a a termodinamicii, care spune că entropia totală a unui sistem nu poate scădea niciodată. S-au făcut presupuneri și că entropia unei găurii negre ar fi 0, însă s-a descoperit că nu poate fi adevărat, deoarece ar fi încălcată a doua lege a termodinamicii, și acest fapt ar rezulta în scăderea entropiei în întreg universul.

O altă întrebare pusă de fizicienii teoreticieni a fost paradoxul pierderii informației. Aceștia au cercetat dacă tipul de materie și informația care intră în gaura neagră este pierdută pe vecie, sau conservată în interiorul acesteia. Această situație ar fi o încălcare a unitarității, care se referă la conservarea probabilității. Însă, în ultimii ani a fost demonstrat că

informația se menține într-un tratament gravitațional cuantic. Dar, nimeni nu poate vedea ce este înăuntrul unei găurii negre, în afară de masa ei, rotația, și sarcina electrică. Ceea ce înseamnă că o gaură neagră conține foarte multă informație, indisponibilă oamenilor. Însă, după faimoasa teorie a relativității, $E=mc^2$, energia are masă, iar această energie este necesară informației, dar există și o limită în termeni de cât de multă informație se poate afla într-un loc în univers. Așadar, se crede că dacă există prea multă energie într-o regiune din spațiu, atunci aceasta se va colapsa într-o gaură neagră, iar mărimea acesteia va fi determinată de cât de multă informație există. Toate aceste idei au fost studiate mai ales de Stephen Hawking. Acesta a fost atât de pasionat de aceste găuri negre, încât are și propria lui radiație! Mă rog, asta pentru că el a descoperit-o. Hawking s-a gândit că găurile negre nu sunt chiar complet negre, și că acestea ar emite o cantitate de radiații, acum numite radiațiile Hawking, iar peste ani de zile, aceste găuri se vor evapora de tot.

Acum, aceste informații sunt inutile pentru cineva pe care nu-l interesează astronomia, însă, sunt convinsă că există o întrebare despre găurile negre care îi interesează pe toți: ce s-ar întâmpla dacă ai cădea într-o gaură neagră? Pe scurt, ar fi nasol. Dacă ar fi o gaură neagră de masă stelară, ai fi făcut noodles înainte de a ajunge la orizont.

Dacă este o gaură super masivă, ai trece ușor de orizont, însă ai fi zdrobit la singularitate (centrul găurii negre, unde curbura spațiu-timp este infinită). Însă, nu ți-ai da seama că aceste lucruri ți se întâmplă. Dar, dacă cineva te-ar vedea de la depărtare, acela nu ar vedea cum treci de orizont, ci doar că încetinești și devii roșatic, până când dispari de tot.

Ca ultimă idee, este necesar de luat în considerare principiul incertitudinii. Acesta se referă la faptul că nu poți măsura viteza și poziția unui obiect în spațiu, simultan. Acest principiu impune astfel o limită de mărimea unui obiect de o masă anume. Adică, există o mărime minimă. Limita se poate spune că este o consecință a faptului că în mecanica cuantică, orice obiect este considerat ori particular, ori undă. Toate aceste informații duc spre ideea că există o anumită masă minimă a unui obiect pentru a deveni gaură neagră. Ceea ce duce, în final, la ideea că numărul de configurații de masă, momentum și sarcină electrică pentru crearea acestor găuri negre, deși foarte mare, este finit. Găurile negre și toate misterele ce le înconjoară reprezintă o minuscule parte din problemele universului.

Așadar, acesta nu are timp să ne decidă destinul sau să aibă orice opinie în viața noastră.

Tips to better your IELTS writing paper

1

IELTS WRITING TASK 1

- It is a report;
- It requires academic language;
- The reader (the assessor) does not have access to the drawing and needs to read a detailed and exact summary;
- Write at least 150 words, no more than 170 words;
- Take 20 minutes to write it;
- Do task 1 first;
- Organize the text in paragraphs:
 1. Introduction (1-2 sentences)
 2. Paragraph 1
 3. Paragraph 2
 4. Conclusion (1 sentence)
- Spend the 20 minutes as follows:
 - 2-3 Minutes planning;
 - 10-15 Minutes effective writing;
 - 2-3 Minutes proofreading;

Tips for vocabulary and grammar:

- Diversify vocabulary-use synonyms;
- Use the passive voice as much as possible;
- Use neutral language;
- Use present simple / past simple for reference to past.

2

IELTS WRITING TASK 2

- It can be opinion, for and against or giving solutions to problems;
- Cover all the questions in the requirement;
- Write 250-280 words;
- Organize the ideas in the text according to the type of essay you are Required to write;
- Take 40 minutes to write it;
- Spend the 40 minutes as follows:
 - Use 5 minutes to plan and brainstorm ideas ;
 - Use 25-30 minutes to effectively write;
 - Use 5 minutes to proofread;

Tips for vocabulary and grammar:

- Use academic and formal language;
- Use grammar structures to impress – inversion, for example;
- Use connectors;
- Diversify vocabulary.

APPENDIX

a

TYPES OF ESSAYS

A. Opinion essay

- Introduction (no more than 2 sentences)
- Body
- Paragraph 1 – opinion 1: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Paragraph 2 – opinion 2: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Paragraph 3 – opposing view: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Conclusion (no more than 2 sentences)

B. For and against essay

- Introduction (no more than 2 sentences)
- Body
- Paragraph 1 – for/against: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Paragraph 2 – against/for – is the one you are in favour of: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Conclusion (no more than 2 sentences)
!! EXPRESS YOUR OPINION ONLY IN THE CONCLUSION

C. Essay giving solutions to problems

- Introduction (no more than 2 sentences)
- Body
- Paragraph 1 – solution 1 and its consequences: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Paragraph 2 – solution 2 and its consequences: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Paragraph 3 – solution 3 and its consequences: topic sentence (main idea, theorem) + minimum 3 sentences which explain and demonstrate
- Conclusion (no more than 2 sentences)

b

EXAMPLE OF A WELL-WRITTEN AND WELL-DEVELOPED PARAGRAPH

Lack of face-to-face communication in online teaching impedes the conveying of the whole message intended by the teacher for the students. Body language is essential when it comes to efficient communication and this is missing in most of the online teaching. Moreover, in the case of scientific experiments, the students gain more knowledge and develop better skills if they participate in these or do them themselves. In addition, sometimes technical problems occur and they are detrimental to good communication.

The underlined sentence is the TOPIC SENTENCE;

This paragraph belongs to a body of the following essay:

Express your opinion on the following topic: Online school is not as effective as traditional teaching.

c

CONNECTORS

• AND

I like coffee. AND I like chocolate.

Synonyms/Alternatives:

FURTHERMORE,
IN ADDITION,
MOREOVER,
ADDITIONALLY,
WHAT IS MORE,

• BUT

I like coffee. BUT I do not like tea.

Synonyms/Alternatives:

HOWEVER,
NEVERTHELESS,
NONETHELESS,
YET,
STILL,

• SO

I like coffee. SO I drink much coffee.

Synonyms/Alternatives:

THUS,
THEREFORE,
AS A CONSEQUENCE,
HENCE,
AS A RESULT,

• BECAUSE

I drink much coffee BECAUSE I like it.

BECAUSE I like coffee, I drink much of it.

Synonyms/Alternatives:

DUE TO ... / THE FACT THAT
OWING TO ... / THE FACT THAT
SINCE
AS

d

EXAMPLES OF SUCCESSFUL GRAMMAR

• INVERSIONS

Little do people realise that ...

Under no circumstances is John to leave the room.

Rarely have people seen so much progress.

On no account should individuals do ...

• CONDITIONALS

But for John, we would no be here.

But for the umbrella, we would have been soaked.

Should any opportunity appear, ...

If this were to happen, ...

WERE THIS ...

• IT IS TIME SOMETHING WERE DONE ABOUT THIS.

It is time the draft were checked more carefully.

• IT IS ESSENTIAL/ VITAL/ COMPULSORY/ IMPORTANT THAT X HAPPEN

It is essential that human beings be more cautious regarding their own health.

Importanța istoriei secolului al XX-lea -partea a II-a-

Doresc să continui cea de-a doua parte a articolului meu prin alte două citate care au o valoare mare în istoria secolului XX.

„Istoria nu reprezintă decât crimele și ghinioanele umanității.”

-Pierre Bayle

„Ce baftă pe conducători că oamenii nu gândesc.”

- Adolf Hitler

CAPITALISM WSINΩWOO

Primul citat al filozofului francez Pierre Bayle se încadrează perfect în secolul al XX-lea. Primul motiv ar fi, din nou, Primul Război Mondial, un război de prisos care ar fi putut fi ocolit. Cel de-al doilea, al dictatorului nazist Adolf Hitler, se aplică în majoritatea statelor din blocul răsăritean, dar și din alte colțuri ale lumii, în special în Asia.

După încheierea ultimului război, Europa era complet divizată între cele două sfere de influență: Comunismul și Capitalismul. Ca să înțelegem mai bine cele două ideologii, voi prezenta cele două definiții ale acestora:

Capitalism - Sistem social-economic și politic-ideologic bazat pe proprietatea privată, piața liberă și libertatea de acțiune.

Comunism - Sistem social, politic și economic constituit pe principiul abolirii proprietății private și al instaurării proprietății colective asupra mijloacelor de producție și de schimb.

Putem observa diferența: unul susține libertatea personală și a pieței, celălalt se opune. Unul este posibil. Altul este doar o utopie. Un Yin și Yang al lumii moderne. Spre deosebire de Capitalism, Comunismul s-a născut în secolul al XIX-lea cu scopul de a elimina sclavia și de a reda drepturile și libertățile pe care burghezii (oamenii bogați) le-au luat țărănimii și muncitorii (proprietarilor). Comunismul nu își avea locul în secolul al XX-lea, când problema s-a soluționat și când cei mai mari criminali ai istoriei au reușit să ajungă la cârma unor țări nevinovate și complet distruse.

Revenind, în 1945, Germania și Imperiul Soarelui Răsare (Japonia) au capitulat. În timp ce Aliții încercau să repare Europa de Vest, Uniunea Sovietică devenea o superputere mondială prin propaganda comunistă răspândită în Cehoslovacia, România, Ungaria, Bulgaria, Polonia, Germania de Est, Albania și Austria de Est. Iugoslavia era un stat comunist, dar încerca să nu se lase influențat de niciuna dintre ideologii. Ideea lui Iosif Broz Tito, dictatorul Iugoslaviei socialiste, era de a răspândi oamenii de etnii diferite peste tot în teritoriul țării. De aici au pornit și Războaiele Iugoslave: Croații voiau teritoriul lor înapoi, sârbii voiau să recucerească teritoriile pierdute: FYROM (Former Yugoslavian Republic of Macedonia), Slovenia și Croația. Armata era și ea divizată: soldații croați luptau pentru Croația, cei sârbi pentru Iugoslavia/Serbia. Mai târziu apare altă problemă: Bosnia și Herțegovina, unde armata nu lupta pentru nici o tabără. La final, populația fostului stat s-a redus cu 140.000 de oameni, fără a lua în calcul și migrația în masă a cetățenilor din cauza războiului.

Inclusiv acest eveniment ar fi putut fi evitat prin o simplă

dizolvare a Iugoslaviei asemănătoare cu cea a URSS-ului.

Asia era cel mai vulnerabil continent cu privire la comunism. China a fost într-un război civil timp de mai bine de 15 ani, totul fiind în defavoarea lui Mao Zedong, „Cărmaciul Țării”. După bombardarea Japoniei, Uniunea Sovietică a oferit revoluționarilor chinezi tehnologia fostului imperiu pentru a învinge Kuomintang-ii (Partidul Naționalist Chinez). De data aceasta, chinezii deveneau din ce în ce mai „roșii”, dorind să scape de guvernarea coruptă din timpul Războiului Chino-Japonez. Un succes zdrobitor pentru comuniști fiind în 1949, când este fondată Republica Populară Chineză datorită faptului că forțele naționaliste erau complet distruse datorită suportului sovietic de care dispuneau supușii lui Mao. Fostul guvern naționalist s-a refugiat pe insula Taiwan, unde au avut loc câteva crize pe fondul strâmtorii cu același nume, rezolvate de SUA. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, Mao a ordonat armatei să invadeze Tibetul.

În prezent, majoritatea conflictelor din China sunt trecute în tăcere de către guvern, un punct sensibil fiind „Masacrul din piața Tiananmen”, moment în care China ar fi putut fi complet democratizată. Mulți reporteri au fost expulzați pentru a se anonimiza acest eveniment.

Deși Adolf Hitler a fost un criminal cu o inimă însingerată, citatul lui se potrivește pentru China. Acesta a fost, însă, doar un singur eveniment, mai fiind multe altele pe care puțini oameni le cunosc, cum ar fi:

Marele Salt Înainte

- Războiul Vrăbiilor – peste 30 de milioane de oameni (până în 76 de milioane)

Da, a-ți citit bine China a declarat război împotriva vrăbiilor. Mao Zedong se considera atotștiutor, crezând că vrăbiile sunt vinovate de căderea economiei acestui stat. Drept răspuns, a pus armata să omoare toate vrăbiile. Aproape 170.000 de vrăbii erau omorâte zilnic. De ce făceau oamenii acest lucru? Mao Zedong era „Dumnezeul” lor, iar ei trebuiau să execute tot ceea ce „Cărmaciul” lor dorea. Un număr exact nu există, dar se presupune că ar fi fost omorâte peste 600 de milioane de păsări. Insa, acest război a avut consecințele sale: în următorul an, nefiind vrăbii să mănânce insecte, numărul lor a explodat. Agricultură a ajuns la pământ, oamenii mureau de foame,

canibalismul devenind principala soluție de a supraviețui deoarece animalele mureau pe capete. Ca răspuns la marea sa greșală, președintele Chinei și-a cerut scuze națiunii. Un singur „scuze” pentru moartea atâtor oameni.

- Campania „Sute de flori” – peste 500 de mii de oameni (maxim 2 milioane)

Numele campaniei pare drăguț, parcă ar dori să le ofere oamenilor niște flori. Într-adevăr, în 1956, guvernul le-a dat libertatea cetățenilor de a-și exprime opinia despre comunism, în special scepticilor, cu scopul de a face schimbări în țară. Mulți militanți pro-democrație au participat, în număr de peste 2 milioane. La final statul s-a ținut de promisiune, dar nu cum au dorit cetățeni: au identificat locul fiecăruia care și-a exprimat dezacordul cu privire la adresa lui Mao Zedong, acesta fiind chiar principalul motiv dat de autorități la arestarea acestora, fiind apoi trimiși în lagăre de muncă forțată (asemănătoare Gulag-urilor sovietice). Inclusiv familiile celor suspectați de a fi împotriva țării au fost obligate să participe la orele interminabile de muncă. La fel, din cauza politicii de anonimizare, numărul nu este unul exact.

Marea Revoluție Culturală Proletară

Văzând eșecul planului său cincinal „Marele Salt Înainte”, Mao Zedong și-a dat seama că cetățenii se vor trezi la realitate și vor deveni capabili să vadă toate atrocitățile făcute de el. Pentru a scăpa de orice urmă al acestui trecut negru, Mao avea să schimbe complet foaia: Trebuia să scape complet de „dușmanii” poporului prin eliminarea tuturor elementelor capitaliste, inclusiv religiile, tradițiile, cărțile etc. Planul a funcționat pentru o mare parte din populație, dar au existat și intelectuali care nu s-au lasat spălați pe creier de către sistemul corupt. Unul dintre aceștia a fost Fan Shen, un chinez care a reușit, cu greutate mari, să ajungă în America, eliberându-se din închisoarea vieții sale. În această perioadă, cultul personalității a ajuns la apogeu, orice greșala dintr-o simplă compunere școlară decizând soarta școlărilor de a avea o carieră sau de a fi omorâți, împreună cu familia lor. Trebuia să te înscrii în Partidul Comunist pentru a deveni ceea ce îți doreai, și chiar dacă intrai, nu era garantat ca îți puteai atinge scopul: erai controlat de poliția comunistă și de agenți speciali. Soarta chinezilor era în mâinile lui Ma, un criminal care decidea cine supraviețuiește și cine nu ca semn al brutalității sale, mult mai periculos ca Stalin, este cunoscut de istorici pentru citatul său din perioada foametei:

„When there is not enough to eat, people starve to death. It is better to let half of the people die so that the other half can eat their fill.”

Cum am zis la început, cele două citate sunt perfecte pentru a descrie China, Războiul Civil nefăcând altceva decât să ia viețile oamenilor nevinovați și încă neștiutori de incapacitatea regimului, dar slujind conducătorul lor că pe un zeu.

Astfel, putem conchide articolul „Importanța istoriei secolului al XX-lea” vizionând China Maoistă ca o țară complet devastată de aceste evenimente, devenită o superputere mondială datorită liberalizării pieții după căderea comunismului în lume.

Ca încheiere, ne putem gândi la aceste 3 lucruri interesante, dar și periculoase, despre China modernă:

1. China a micșorat viteza Pământului, crescând durata zilei, din cauza Barajului celor Trei Defileuri din Yangtze, Hubei (cea mai puternică hidrocentrală).
2. Nu mai există sărăcie în China, dar sunt milioane de oameni care trăiesc cu sub 5 dolari pe lună.
3. Toți urșii Panda sunt proprietatea Chinei, fiind cadouri diplomatice pentru anumite țări.

Cartea în Evul Mediu

De la volumen la codex. Tipuri de scriere. Locuri de scriere.

Scurt istoric al apariției scrisului

Primele forme de scriere au apărut în Mesopotamia, în 3500 – 3300 î.Hr. Scrierea era folosită nu ca instrument de înregistrare a limbajului, ci ca experiență mnemonică bazată pe incizarea unor suprafețe rigide, ca tăblițele de argilă folosite pentru transcrierea comunicării și schimburilor economice sau pentru înregistrarea posesiei ori a altor chestiuni legate de bunuri sau proprietăți.

Scrierea din Mesopotamia nu a fost un fenomen unic și izolat. În toate colțurile lumii au apărut forme independente de scriere, precum scrierea hieroglifă egipteană (3000 î.Hr.), scrierea egeeană și minoică (considerate Liniară A și Liniară B), în jurul anilor 1650 -1200 î.Hr., scrierea din valea Indului (între 3000 și 2400 î.Hr.), scrierea chineză (1500 î.Hr.), alfabetul grec (precursorul alfabetului occidental) din 800-700 î.Hr., scrierea maya, în jurul anului 50 d.Hr., și cea aztecă, care datează din 1400 d.Hr.

În cursul următoarelor mii de ani scrierea, împreună cu lectura publică, a căpătat o importanță majoră, s-a extins către asocieri cu ritualuri și acțiuni sacre, devenind „privilegiul tehnologic cu grijă protejat de un cerc restrâns de persoane care nu erau numai învățați, ci vrăjitori, medici și sacerdoți”.

Recunoașterea naturii sacre a cuvântului, a autorității sale și capacitatea sa de a fi vehiculul adevărului a devenit parte integrantă a celei mai importante mișcări religioase răspândite în regiunea Sinaiului în timpul epocii romane. Creștinismul, născut în contextul culturii sinaitice, a folosit tradițiile orale pentru difuzarea propriului mesaj, lăsând apoi sinteze scrise a predicilor și a principalelor învățături să fie folosite pentru viitor.

Ca urmare a reiterării, amplificării și înregistrării scrise a celor mai importante mesaje, comunitatea creștină și-a format o doctrină unitară care a folosit noile dezvoltări ale tehnologiei scrisului (codicele și pergamentul) pentru răspândirea învățăturilor sale.

Evoluția suporturilor de scriere

Trecerea de la cultura orală la cea scrisă a fost favorizată de o serie de progrese tehnice și de dezvoltarea producerii unor materiale utilizate pentru scris.

Un foarte vechi suport al scrisului a fost argila, folosită în Mesopotamia încă din mileniul al III-lea î.Hr. Fabricarea tăblițelor de argilă era organizată; templele din Babilon și Ninive aveau deja ateliere cu copişti.

Și țesăturile au servit drept suport scrierii, mai ales mătasea, pe care chinezii scriau cu ajutorul unei pensule.

Principalele suporturi ale cărții antice au fost papirusul și pergamentul.

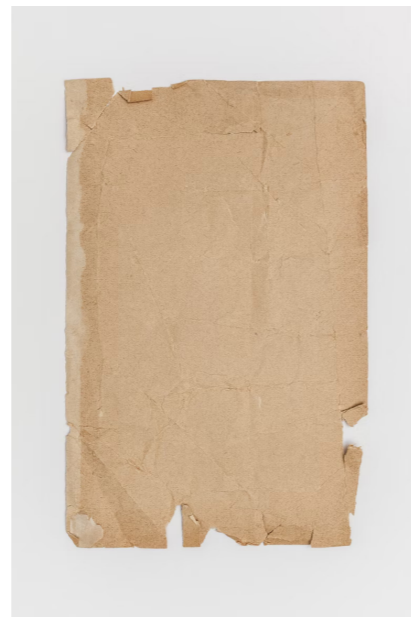
Inițial, folosirea papirusului ca suport de scris a aparținut egiptenilor, grecilor și romanilor de a crea suprafețe netede pe care puteau scrie. Erau folosite pene confecționate din trestie, înmuiate în cerneală. Papirusul, confecționat din tulpinile plantelor, era flexibil și permitea o rulare ușoară, dar era prea fragil pentru a fi tăiat și legat sub forma de caiete.

Romanii au introdus tehnica încleierii fâșiilor de papirus pentru obținerea rulourilor. Aceste rulouri, numite volumina, erau lungi, în general de circa 6-8 m, iar textul era dispus „în coloane paralele ce puteau avea între 25 și 45 de rânduri, fiecare fiind compus dintr-un număr de caractere variabil între 15 și 30, astfel că fiecare pagină conținea un număr de semne care ajungea de la 300 la 1350, față de paginile dactilografiate de astăzi care au mai puțin de 1 500 de caractere, și de cele tipărite care ajung la circa 3 000 de caractere (incluzând și spațiile, care nu existau în textele manuscrise, fiind redactate în așa numita scriptura continua)”.

După Pliniu cel Bătrân, pergamentul, confecționat din piei de animale, a fost inventat în secolul al II-lea î.Hr. de către Eumenes al II-lea, rege al Pergamului, în Asia Mică, care voia să se sustragă monopolului egiptean de papirus. Dar cunoașterea și folosirea pergamentului datează cel puțin cu un secol mai înaintea episodului narat de către Pliniu cel Bătrân.

Pergamentul, mai flexibil decât papirusul, a dus la nașterea codicelui (confecționat din pagini dreptunghiulare unite sau legate între ele și scrise pe ambele fețe), petrecută între 40 și 103 d.Hr. În timp ce romanii au continuat să prefere tradiționalul volumen, creștinii au început să se folosească de codice pentru păstrarea textelor sacre, a tratatelor de medicină, scrise pe pergament. Codicele pe pergament permitea o consultare mult mai ușoară,

iar dimensiunile reduse și robustețea erau considerate extrem de utile pentru ascunderea și transportarea textelor interzise de autoritățile romane. Din anul 400 d.Hr. codicile pe pergament, și cele mai valoroase, vellum, au devenit în Europa forma cea mai obișnuită de prezentare a textelor manuscrise, „blocuri de foi dreptunghiulare legate”.

O alternativă la pergament a apărut abia după câteva secole; hârtia, confecționată din cânepă și in, inventată în China și adoptată de arabi în secolul al VIII-lea d.Hr. s-a răspândit în statele musulmane din jurul Mediteranei între anii 800 și 1000 d.Hr., pentru a ajunge în Italia, unde în cursul secolului al XIII-lea a fost perfecționată tehnica de producere (cu introducerea proceselor de reducere a pasteii, utilizarea filigranelor și realizarea unor suprafețe netede cu ajutorul gelatinei animale. În secolul al XIV-lea, alte mori de hârtie s-au evidențiat în Franța și Germania, după care s-au răspândit în a doua jumătate a

de Prof. Lavinia Dumitrescu

secolului al XV-lea în întreaga Europă (la Strasbourg în 1445, în Anglia în 1490, în Austria în 1498, în Olanda și în alte țări din Nord în cursul secolului al XVI-lea).

Evoluția punctuației

Folosirea pergamentului, a hârtiei și a codicelui a influențat sistemele de scriere. Inițial textele erau compuse din fraze continue (scripta continua), fără punctuație și spații între un cuvânt și altul, scrise pe rulouri sau codice din pergament, în favoarea celor care puteau citi cu voce tare, distingând cuvintele cu ajutorul sunetelor. Dar lipsa semnelor care indicau întreruperile, pauzele ori delimitările au cauzat interpretarea eronată a unor texte.

Un fel de punctuație exista deja în primele texte grecești și romane, dar folosirea acesteia era nesigură și neregulată. În Europa utilizarea punctuației pentru a indica delimitările în cadrul discursului a rămas necunoscută și nesigură de-a lungul întregului Ev Mediu. Începând cu secolul al VII-lea se observă preocuparea copiştilor de a folosi punctele, liniuțele și virgulele pentru a da emfază discursului și indicarea întreruperilor în cadrul textului.

Din secolul al XI-lea, călugării, principalii deținători în epocă a tradiției scrise în Europa Occidentală, au început să separe bucăți de discurs în transcrierile manuscrise, folosind noi semne de punctuație și introducând cerneluri de diferite culori

de Prof. Lavinia Dumitrescu

pentru indicarea începutului sau sfârșitului unui paragraf.

Umaniștii italieni dinaintea secolului al XV-lea, ca Poggio Bracciolini și Niccolò Niccoli, exponenții noii mișcări culturale susținute de o burghezie comercială în ascensiune în orașele italiene ca Florența și Veneția, în transcrierea cărților clasice pentru noile biblioteci, au perfecționat și ameliorat scriitura utilizând regulat cursiva, virgulele, punctele, parantezele și alte semne de punctuație pentru a indica într-o manieră clară întreruperile și schimbarea semnificației textului. Utilizarea acestor metode a devenit obișnuită abia după introducerea tiparului, însemnând standardizarea textelor tipărite după formule care astăzi sunt cunoscute tuturor.

În cursul secolului al XVI-lea, în perioada afirmării tiparului mecanic, scrisul și utilizarea sa era prerogativa unor grupuri sociale elitare: curtea, autoritatea juridică, călugării și preoții. Ascensiunea centrelor de putere regională, posedând structuri politice

formale a creat necesitatea unor persoane în măsură să interpreteze codicele scrise: decodificatorii, scribii, al căror rol în instituțiile oficiale consta în înregistrarea, descifrarea și răspândirea informațiilor a crescut și s-a dezvoltat într-atât încât au devenit ochiul, urechea și vocea oamenilor din guvern și a elitelor politice. Aceasta le conferea o putere similară cu aceea a declamatorilor de istorii și a șamanilor din societățile bazate pe un tip de cultură orală. Dar, scrisul a dat naștere unui proces de transformări, menținând unele forme ale culturii orale din cadrul căreia a evoluat; un semn al acesteia era folosirea frecventă a conversației și dialogului în forma scrisă, care cuprindeau artificii retorice și repetiții tipice discursului rostit.

În acest context, producția textuală și manuscrisă a Europei Occidentale era concepută pornind de la presupuziția că puțini ar fi putut citi astfel de produse, dar că mulți le-ar fi putut asculta. Scrisul a fost conceput pentru a fi citit cu voce tare. Era răspândită opinia după care recitarea unui

text îi dădea viață, furnizând o efervescentă diferită de ceea ce se putea obține printr-o lectură în tăcere. Textele nu erau concepute pentru o lectură solitară, ci pentru a fi împărtășite. Sfântul Augustin, în 383 d.Hr., scria după o întâlnire cu Sfântul Ambrozie, episcop de Milano, văzându-l implicat într-o activitate cu totul neobișnuită, lectura în tăcere: „Când citea, ochii urmăreau în lungul paginii iar intelectul scruta semnificația, vocea și limba stăteau în repaus. Și, pentru că nimeni nu era în casa sa, nu se anunța unde ajungea, în multe rânduri rămânea sedus în tăcere – și l-am văzut citind în acest mod silențios, altfel ...”.

Dacă lectura cu voce tare era norma, cea descrisă de Sf. Augustin era, evident, un comportament neobișnuit, o adaptare a unei noi forme culturale. Până la Renaștere textele au continuat să fie scrise pornind de la presupuziția că vor fi mai degrabă ascultate decât citite. Lecturile publice erau obișnuite, având în vedere că puțini puteau citi, și în orice caz erau puține texte manuscrise disponibile pentru un consum de masă.

După cum demonstrează liturgia în toate religiile majore, cei ce citeau dețineau o formă de putere. Biserica catolică, de exemplu, ca și în cazul multor alte religii organizate, era reprezentată de oameni considerați ca arbitrii ultimei și interpreți ai cuvântului lui Dumnezeu. Slujba de duminică, în timpul căreia erau citite și comentate cu voce tare Scriptura, era un exemplu

de adunare publică sau de interpretare orală a unui text scris adus la cunoștința unui public mai amplu.

Difuzarea tiparului la sfârșitul secolului al XV-lea și începutul celui următor a dat naștere unui proces de schimbare culturală care amenința privilegiile și controlul societății de către elite. Ceea ce a adus invenția lui Gutenberg a fost producerea și circulația textelor la un nivel nemaiîntâlnit până atunci. Înainte, difuzarea cunoașterii era limitată la folosirea textelor produse manual și cu o circulație privată.

Cărțile în perioada medievală

În perioada medievală, numeroase mănăstiri erau prevăzute cu un scriptorium, atelier în care cărțile erau scrise, decorate și legate. Această activitate avea ca obiect principal literatura religioasă, dar călugării s-au interesat și de textele profane; latina era limba bisericii și fiecare cleric trebuia să o cunoască suficient de bine; călugării recopiau și textele autorilor din antichitate, mai puțin pentru text cât pentru

limbă, pentru a învăța latina și a o pune mai bine în practică. Păstrarea acestei literaturi poate fi și o dovadă a prestigiului pe care îl exercita încă asupra anumitor spirite sensibile la asprimea timpului.

Realizarea cărților se făcea sub conducerea unui călugăr experimentat, armarius, care se îngrijea de aprovizionarea atelierului cu material, repartiza și conducea lucrul, verificând execuția. Adesea îndeplinea și funcția de bibliotecar, asigurând păzirea cărților și controlând împrumutarea lor.

Copiștii aparțineau comunității monastice. Uneori, călugării în trecere veneau să li se alăture, chemați datorită competenței lor sau, dimpotrivă, veniți să se perfecționeze într-un atelier renumit sau pur și simplu pentru a recopia un text care lipsea din mănăstirea lor. Munca desfășurată de copist avea un caracter religios. Munca presupunea transcrierea și copierea textului.

Operele originale, erau mai întâi dictate unui notar care le scria pe tăblițe de ceară;

de Prof. Lavinia Dumitrescu

apoi, copiștii scriptoriumului le treceau fără greșeli pe pergament. Acest intermediar servea ca ciornă și permitea eventuale corecturi; el explică și raritatea manuscriselor autografe ale acestei epoci. Execuția unui manuscris putea fi opera unui singur copist sau rezultatul muncii colective; în acest ultim caz, caietele erau distribuite la trei sau patru copiști, uneori mai mulți, atunci când se dorea ca o carte să fie repede terminată. Decorarea manuscrisului era făcută de copistul care îl caligrafiasse, atunci când trebuiau pictate majuscule simple, sau de un altul mai specializat dacă necesita inițiale frumoase și miniaturi.

Legarea, care consta în adunarea și copertarea caietelor, se făcea în general în scriptorium. Durata execuției varia în funcție de rapiditatea și numărul copiștilor și în funcție de calitatea cerută de manuscris. Au fost manuscrise scrise în câteva zile, altele în mai mulți ani, dar se estimează că execuția unui manuscris de dimensiune medie de către un singur copist cerea trei sau

de Prof. Lavinia Dumitrescu

încetul. În timp ce pergamentul se orienta spre manuscrisele de lux, hârtia era folosită pentru manuscrisele obișnuite.

Concluzie

În măsura în care orice text literar (în sens larg) aspiră, în esență, la o comunicare și o difuzare dintre cele mai ample posibile, putem spune că inventarea tiparului a adus cărții o împlinire și o desăvârșire. Primii tipografi au păstrat manuscrisul ca formă de prezentare a cărții, nu pentru a înșela clientela, așa cum s-a crezut uneori, ci pur și simplu pentru că nu puteau concepe o altă formă a cărții decât cea pe care o cunoșteau.

Încetul cu încetul, necesitățile noii tehnici au dus la îndepărtarea cărții de modelul său inițial și, după o evoluție de aproape un secol, a ajuns în jurul anilor 1530-1550 la forma de prezentare pe care o cunoaștem și astăzi.

patru luni.

Șeful de atelier sau un alt călugăr experimentat revedea manuscrisul; aceasta consta fie în simpla recitare a textului pentru a elimina greșelile evidente, fie în compararea copiei cu exemplarul reprodus pentru a se asigura de fidelitatea transcrierii.

Adesea, manuscrisele de copiat erau împrumutate de la o altă mănăstire, dar se recopiau și lucrările care se găseau deja în mănăstire, fie pentru că aveau nevoie de mai multe exemplare, fie pentru că se primea o comandă din exterior, de la prinți și personalități sau alte mănăstiri. Astfel, cele mai bune ateliere monastice, datorită calității tehnicilor lor în caligrafie sau ilustrare, au jucat un rol comparabil cu cel al unei edituri.

Apariția hârtiei în Occident a permis multiplicarea și popularizarea manuscriselor. În comparație cu pergamentul, hârtia prezenta avantajul unui preț inferior și mai multe posibilități de fabricație. Nu l-a înlocuit însă dintr-o dată, ci încetul cu

